

EUROOPAN UNIONI

EUROOPAN PARLAMENTTI

NEUVOSTO

**Strasbourg, 14. joulukuuta 2016
(OR. en)**

**2014/0091 (COD)
LEX 1709**

**PE-CONS 35/1/16
REV 1**

**EF 230
ECOFIN 701
SURE 24
SOC 459
CODEC 1046**

**EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI
AMMATILLISIA LISÄELÄKKEITÄ TARJOAVIEN LAITOSTEN
TOIMINNASTA JA VALVONNASTA
(UUELLEENLAADITTU)**

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI (EU) 2016/...,

annettu 14 päivänä joulukuuta 2016,

**ammattillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta
(uudelleenlaadittu)**

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 53 ja 62 artiklan sekä sen 114 artiklan 1 kohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon¹,

noudattavat tavallista lainsäätämisyksitystä²,

¹ EUVL C 451, 16.12.2014, s.109.

² Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 24. marraskuuta 2016 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 8. joulukuuta 2016.

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 2003/41/EY¹ on muutettu useita kertoja ja huomattavilta osin². Koska siihen on määrä tehdä uusia muutoksia, mainittu direktiivi olisi selkeyden vuoksi uudelleenlaadittava.
- (2) Ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavilla laitoksilla, jäljempänä 'lisäeläkelaitokset', olisi sisämarkkinoilla oltava mahdollisuus toimia muissa jäsenvaltioissa, ja samalla olisi varmistettava ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmien jäsenten ja etuudensaajien korkeatasoinen suoja ja turva.
- (3) Tällä direktiivillä pyritään vähimmäistason yhdenmukaistamiseen, eikä sillä sen vuoksi saisi estää jäsenvaltioita pitämästä voimassa tai ottamasta käyttöön lisäsäännöksiä ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmien jäsenten ja etuudensaajien suojelemiseksi sillä edellytyksellä, että tällaiset säännökset ovat yhdenmukaisia unionin oikeuden mukaisten jäsenvaltioiden velvollisuuksien kanssa. Tämä direktiivi ei koske kansallisen sosiaali-, työ-, vero- tai sopimusoikeuden kysymyksiä eikä jäsenvaltioiden eläkejärjestelyjen riittävyyttä.
- (4) Jotta työntekijöiden liikkuvuutta jäsenvaltioiden välillä helpotetaan entisestään, tällä direktiivillä pyritään varmistamaan hyvä hallinto, tietojen antaminen järjestelmän jäsenille ja ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavan järjestelmän avoimuus ja turvallisuus.

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2003/41/EY, annettu 3 päivänä kesäkuuta 2003, ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta (EUVL L 235, 23.9.2003, s. 10).

² Katso liitteessä I oleva A osa.

- (5) Lisäeläkelaitosten organisointi- ja sääntelytavoissa on merkittäviä eroja jäsenvaltioiden välillä. Ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä hallinnoivat sekä lisäeläkelaitokset että henkivakuutusyritykset. Sen vuoksi ei ole asianmukaista soveltaa lisäeläkelaitoksiin yleispäteviä menettelytapoja. Komission sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1094/2010¹ perustetun Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen), jäljempänä "vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen", olisi otettava toiminnassaan huomioon jäsenvaltioiden erilaiset perinteet, eivätkä ne saisi rajoittaa kansallisen sosiaali- ja työlainsäädännön soveltamista määritellessään lisäeläkelaitosten organisointitapaa.
- (6) Direktiivi 2003/41/EY oli ensimmäinen lainsäädännöllinen askel kohti unionin tasolla organisoituja ammatillisten lisäeläkkeiden sisämarkkinoita. Ammatillisten lisäeläkkeiden todelliset sisämarkkinat ovat välttämättömät talouskasvulle ja työpaikkojen luomiselle unionissa ja ikääntyvästä väestöstä aiheutuvan haasteen ratkaisemiseksi. Kyseiseen direktiiviin, joka annettiin vuonna 2003, ei ole tehty merkittäviä muutoksia, joiden tarkoituksena olisi ollut ottaa käyttöön nykyaikainen riskiin perustuva hallintojärjestelmä myös lisäeläkelaitoksille. Asianmukainen sääntely ja valvonta unionin tasolla ja kansallisella tasolla on edelleen tärkeää turvallisten ja luotettavien ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmien kehittämiseksi kaikissa jäsenvaltioissa.
- (7) Yleisenä periaatteena olisi oltava, että lisäeläkelaitosten olisi tapauksen mukaan otettava huomioon tavoite taata sukupolvien välinen tasapaino ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmissä pyrkimällä jakamaan riskit ja edut oikeudenmukaisesti sukupolvien välillä näitä eläkkeitä tarjotessaan.

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1094/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/79/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 48).

- (8) Tarvitaan asianmukaisia toimia, jotta voidaan parantaa edelleen täydentävää yksityistä eläkesäästämistä kuten ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä. Tämä on tärkeää, koska sosiaaliturvajärjestelmiin kohdistuu yhä enemmän paineita, mikä tarkoittaa sitä, että ammatillisiin lisäeläkkeisiin tukeudutaan yhä useammin muun eläketurvan täydentämiseksi. Lisäeläkelaitoksilla on merkittävä rooli unionin talouden pitkän aikavälin rahoituksessa ja turvallisten eläke-etuuksien tarjoamisessa. Ne ovat unionin talouden elintärkeä osa, ja ne hallinnoivat yli 2,5:tä biljoonaa euroa noin 75 miljoonan jäsenen ja etuudensaajan puolesta. Ammatillisia lisäeläkkeitä olisi parannettava asettamatta kuitenkaan kyseenalaiseksi sosiaaliturvan piiriin kuuluvien eläkejärjestelmien perustavaa merkitystä turvallisena, kestäväenä ja tehokkaana sosiaalisena suojeluna, jolla olisi taattava kaikille kansalaisille kohtuullinen vanhuusajan elintaso ja jonka olisi tämän vuoksi oltava keskeisellä sijalla pyrittäessä eurooppalaisten sosiaalisten mallien vahvistamiseen.
- (9) Kun otetaan huomioon unionin väestökehitys ja jäsenvaltioiden talousarviotilanne, ammatilliset lisäeläkkeet ovat sosiaaliturvan piiriin kuuluvien eläkejärjestelmien arvokas lisä. Muuntautumiskykyiseen eläkejärjestelmään kuuluu monipuolisia tuotteita, erityyppisiä laitoksia sekä vaikuttavia ja tehokkaita valvontakäytäntöjä.
- (10) Jäsenvaltioiden olisi suojeltava työntekijöitä vanhuusajan köyhyydeltä ja edistettävä työsuhteisiin liittyviä lisäeläkejärjestelmiä yleisten eläkejärjestelmien kattavuuden lisäämiseksi.

- (11) Tässä direktiivissä kunnioitetaan perusoikeuksia ja noudatetaan periaatteita, jotka on tunnustettu Euroopan unionin perusoikeuskirjassa, erityisesti oikeutta henkilötietojen suojaan, elinkeinovapautta, omistusoikeutta, neuvotteluoikeutta ja oikeutta yhteisiin toimiin sekä oikeutta korkeatasoiseen kuluttajansuojaan, erityisesti varmistamalla eläkejärjestelyjen suurempi avoimuus taso ja tietoon perustuva henkilökohtainen talous- ja eläkeasioiden suunnittelu sekä helpottamalla lisäeläkelaitosten rajatylittävää toimintaa ja eläkejärjestelmien rajatylittävää siirtoa. Tämä direktiivi on pantava täytäntöön näiden oikeuksien ja periaatteiden mukaisesti.
- (12) Lisäeläkelaitosten rajatylittävän toiminnan ja eläkejärjestelmien rajatylittävän siirron helpottaminen selkeyttämällä vastaavia menettelyjä ja poistamalla tarpeettomia esteitä voisi vaikuttaa myönteisesti näihin yrityksiin ja niiden työntekijöihin kaikissa niissä jäsenvaltioissa, joissa he työskentelevät, kun tarjottavien eläkepalvelujen hallinnointia keskitetään.
- (13) Lisäeläkelaitosten rajatylittävä toiminta ei saisi vaikuttaa kansalliseen sosiaali- ja työoikeuteen, jota sovelletaan eläkejärjestelmää tarjoavan yrityksen, jäljempänä 'rahoittava yritys', ja jäsenten ja etuudensaajien väliseen suhteeseen vastaanottavan jäsenvaltion ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmien alalla. Eläkejärjestelmien rajatylittävä toiminta ja niiden rajatylittävä siirto ovat eri asioita, ja niitä olisi hallittava eri säännöksiin. Jos eläkejärjestelmän rajatylittävä siirto johtaa rajatylittävään toimintaan, olisi sovellettava rajatylittävää toimintaa koskevia säännöksiä.
- (14) Jos rahoittava yritys ja lisäeläkelaitos sijaitsevat samassa jäsenvaltiossa, se, että eläkejärjestelmän jäsenten tai etuudensaajien kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa, ei sinänsä yksinään tee toiminnasta rajatylittävää.

- (15) Jäsenvaltioiden olisi otettava huomioon tarve turvata niiden työntekijöiden eläkeoikeudet, jotka lähetetään tilapäisesti työhön toiseen jäsenvaltioon.
- (16) Direktiivin 2003/41/EY voimaantulosta huolimatta lisäeläkelaitosten rajatylittävä toiminta on kansallisten sosiaali- ja työoikeudellisten erojen vuoksi ollut vähäistä. Lisäksi esiintyy yhä merkittäviä vakavaraisuusvaatimuksiin liittyviä esteitä, minkä vuoksi lisäeläkelaitoksille on kalliimpaa hallinnoida eläkejärjestelmiä maiden rajojen yli. Myös nykyistä jäsenten ja etuudensaajien suojan vähimmäistasoa on tarpeen parantaa. Tämä on erityisen tärkeää, koska jäsenet ja etuudensaajat kantavat lisääntyvässä määrin pitkäikäisyys- ja markkinariskit lisäeläkelaitoksen tai rahoittavan yrityksen sijasta. Lisäksi on tarpeen lisätä jäsenille ja etuudensaajille annettavien tietojen nykyistä vähimmäismäärää.
- (17) Tässä direktiivissä säädetyillä vakavaraisuussäännöillä on määrä sekä varmistaa kaikkien tulevien eläkkeensaajien korkeatasoinen suoja asettamalla tiukkoja valvontavaatimuksia että mahdollistaa ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmien järkevä, varovainen ja tehokas hoitaminen.
- (18) Lisäeläkelaitosten olisi oltava täysin erillään rahoittavista yrityksistä ja toimittava rahastointiperiaatteella tarkoituksenaan tarjota eläke-etuuksia. Lisäeläkelaitoksilla, jotka toimivat ainoastaan tässä tarkoituksessa, olisi oltava palvelujen tarjoamisen vapaus sekä sijoittamisen vapaus siten, että niitä koskisivat ainoastaan yhteen sovitettut vakavaraisuusvaatimukset siitä riippumatta, pidetäänkö tällaisia lisäeläkelaitoksia oikeussubjekteina.

- (19) Toissijaisuusperiaatteen mukaisesti jäsenvaltioilla pitäisi edelleen olla täysi vastuu eläkejärjestelmiensä järjestämisestä sekä eläkejärjestelmän kunkin kolmen pilarin asemaa koskevasta päätöksestä kussakin jäsenvaltiossa. Toisen pilarin yhteydessä niiden olisi myös säilytettävä täysi vastuu eri laitosten, kuten toimialakohtaisten eläkerahastojen, yritysten eläkerahastojen ja henkivakuutusyritysten, asemasta ja tehtävistä. Tämän direktiivin tarkoituksena ei ole asettaa kyseenalaiseksi tätä jäsenvaltioiden oikeutta vaan pikemminkin kannustaa jäsenvaltioita laatimaan riittäviä, turvallisia ja kestäviä järjestelyjä ammatillisten lisäeläkkeiden tarjoamista varten ja edistää rajatylittävää toimintaa.
- (20) Koska ammatillisten lisäeläkkeiden tarjoamista on edelleenkin tarpeen parantaa, komission olisi luotava unionin tasolla huomattavaa lisäarvoa toteuttamalla lisätoimia, joilla tuetaan jäsenvaltioiden yhteistyötä työmarkkinaosapuolten kanssa uusien toisen pilarin eläkejärjestelmien parantamiseksi, ja perustamalla korkean tason asiantuntijaryhmä toisen pilarin eläkesäästämisen lisäämiseksi jäsenvaltioissa, minkä lisäksi olisi edistettävä erityisesti rajatylittävää toimintaa koskevien parhaiden käytäntöjen vaihtoa jäsenvaltioiden välillä.
- (21) Itsenäisten ammatinharjoittajien jäsenyyttä lisäeläkelaitoksissa koskevissa kansallisissa säännöissä on eroja. Joissakin jäsenvaltioissa lisäeläkelaitokset voivat toimia sellaisten ammattialaryhmittymien kanssa tehtyjen sopimusten pohjalta, joiden jäsenet toimivat itsenäisinä ammatinharjoittajina, tai suoraan itsenäisten ammatinharjoittajien ja palkattujen työntekijöiden kanssa. Joissakin jäsenvaltioissa itsenäinen ammatinharjoittaja voi myös liittyä lisäeläkelaitoksen jäseneksi, jos hän toimii työnantajana tai tarjoaa ammatillisia palveluja jollekin yritykselle. Joissakin jäsenvaltioissa itsenäiset ammatinharjoittajat eivät voi liittyä lisäeläkelaitoksen jäseniksi, elleivät tietyt, muun muassa sosiaali- ja työoikeuden, vaatimukset täyty.

- (22) Laitokset, jotka hallinnoivat jo unionin tasolla yhteensovitettuja sosiaaliturvajärjestelmiä, olisi rajattava tämän direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle. Olisi kuitenkin otettava huomioon niiden lisäeläkelaitosten erityisluonne, jotka hallinnoivat yhdessä jäsenvaltiossa sekä sosiaaliturvajärjestelmiä että ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä.
- (23) Pääomarahoituseriaa pakollisten sosiaaliturvajärjestelmien osana toimivat laitokset eivät kuulu tämän direktiivin soveltamisalaan.
- (24) Rahoituslaitokset, jotka jo kuuluvat unionin lainsäädäntökehyksen piiriin, olisi yleisesti jätettävä tämän direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle. Koska tällaiset laitokset kuitenkin voivat eräissä tapauksissa tarjota myös ammatillisia lisäeläkkeitä koskevia palveluja, on tärkeää varmistaa, että tämä direktiivi ei johda kilpailun vääristymiseen. Kilpailun vääristyminen voidaan välttää soveltamalla tämän direktiivin sisältämiä vakavaraisuusvaatimuksia sellaisten henkivakuutusyritysten ammatillisia lisäeläkkeitä koskevaan liiketoimintaan, joita tarkoitetaan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/138/EY¹ 2 artiklan 3 kohdan a alakohdan i–iii alakohdassa ja 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii–iv alakohdassa. Komission olisi myös tarkasti valvottava ammatillisten lisäeläkkeiden markkinoiden tilannetta ja arvioitava mahdollisuutta ulottaa tämän direktiivin soveltamisala valinnaisesti koskemaan muita säänneltyjä rahoituslaitoksia.
- (25) Koska lisäeläkelaitokset pyrkivät varmistamaan eläkkeelläoloajan taloudellisen turvan, niiden myöntämien eläke-etuuksia olisi yleensä maksettava koko jäljellä olevan elinajan, määräaikaaisesti tai kertasuorituksena tai näiden maksutapojen yhdistelminä.

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/138/EY, annettu 25 päivänä marraskuuta 2009, vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta (Solvenssi II) (EUVL L 335, 17.12.2009, s. 1).

- (26) On tärkeää varmistaa, että vanhukset ja vammaiset henkilöt eivät altistu köyhyysriskille ja että heidän elintasonsa on kohtuullinen. Biometristen riskien riittävä kattaminen ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmissä on tärkeä näkökohta vanhusten köyhyyden ja turvallisuuden torjunnassa. Eläkejärjestelmää luotaessa työnantajien ja työntekijöiden tai heidän edustajiensa olisi harkittava mahdollisuutta siihen, että eläkejärjestelmä sisältää määräyksiä pitkäikäisyyteen ja työkyvyttömyyteen liittyvien riskien kattamisesta sekä määräyksiä perhe-eläkkeistä.
- (27) Tarjoamalla jäsenvaltioille mahdollisuus jättää kansallisen täytäntöönpanolainsäädännön soveltamisalan ulkopuolelle lisäeläkelaitokset, jotka hallinnoivat järjestelmiä, joiden yhteinen jäsenmäärä on alle 100, voidaan helpottaa valvontaa näissä jäsenvaltioissa haittaamatta alan sisämarkkinoiden moitteetonta toimintaa. Tämä ei saisi kuitenkaan rajoittaa lisäeläkelaitosten oikeutta nimetä toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneita ja siellä asianmukaisesti hyväksyttyjä omaisuudenhoitajia sijoitussalkkujensa hoitajiksi ja toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneita ja asianmukaisesti hyväksyttyjä omaisuudensäilyttäjiä tai säilytysyhteisöjä varojensa säilyttäjiksi. Jäsenvaltioiden olisi kuitenkin aina sovellettava tiettyjä säännöksiä, jotka koskevat sijoitussääntöjä ja hallintojärjestelmää, sellaisiin lisäeläkelaitoksiin, jotka hallinnoivat eläkejärjestelmiä, joiden yhteinen jäsenmäärä on yli 15.
- (28) Direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle olisi jätettävä Saksan "Unterstützungskassen" ja muut vastaavat laitokset, joiden jäsenillä ei ole laillista oikeutta tietynsuuruisiin etuuksiin ja joiden jäsenten etuja suojataan pakollisella, lakisääteisellä maksukyvyttömyysvakuutuksella.
- (29) Jäsenten ja etuudensaajien suojelemiseksi lisäeläkelaitosten olisi rajoitettava toimintansa tässä direktiivissä tarkoitettuun toimintaan ja siitä johtuvaan toimintaan.

- (30) Rahoittavan yrityksen konkurssissa jäsenet ovat vaarassa menettää sekä työpaikkansa että kertyneet eläkeoikeutensa. Sen vuoksi on varmistettava, että rahoittava yritys ja lisäeläkelaitos ovat selkeästi erillään toisistaan ja että jäsenten suojelemiseksi asetetaan vakavaraisuutta koskevat vähimmäisvaatimukset. Vakavaraisuusvaatimuksia vahvistettaessa olisi otettava huomioon lisäeläkelaitoksen mahdollisuus liittyä eläkkeiden suojajärjestelmiin tai vastaaviin mekanismeihin, joilla suojataan jäsenille ja etuudensaajille kertyneitä etuuksia rahoittavan yrityksen maksukyvyttömyydeltä.
- (31) Lisäeläkelaitosten toiminnassa ja niiden valvonnassa on merkittäviä eroja jäsenvaltioiden välillä. Eräissä jäsenvaltioissa valvonnan kohteena voivat olla lisäeläkelaitoksen itsensä lisäksi myös yhteisöt tai yritykset, joilla on valtuudet hallinnoida tällaisia lisäeläkelaitoksia. Jäsenvaltioiden olisi voitava ottaa huomioon tällainen erityisyyttä, kunhan kaikki tässä direktiivissä esitetyt edellytykset täyttyvät. Jäsenvaltioiden olisi myös voitava sallia, että vakuutusyhteisöt ja muut rahoituspalveluja tarjoavat yhteisöt hallinnoivat lisäeläkelaitoksia.
- (32) Lisäeläkelaitokset ovat sosiaalista tarkoitusta palvelevia eläkelaitoksia, jotka tarjoavat rahoituspalveluja. Ne ovat vastuussa ammatillisten lisäeläkkeiden maksamisesta, ja sen vuoksi niiden olisi toiminnassaan ja toimintaehdoissaan noudatettava tiettyjä vakavaraisuutta koskevia vähimmäisvaatimuksia ja otettava huomioon kansalliset säännöt ja perinteet. Lisäeläkelaitoksia ei kuitenkaan saisi kohdella pelkästään rahoituspalvelujen tarjoajina. Tämän direktiivin ohjaavana periaatteena olisi oltava lisäeläkelaitosten sosiaalisen tehtävän sekä työntekijän, työnantajan ja lisäeläkelaitosten kolmitahoisen suhteen asianmukainen huomioon ottaminen ja tukeminen.

- (33) Kun lisäeläkelaitos hoitaa kansallisen oikeuden mukaisesti eläkerahastoja, jotka eivät ole oikeushenkilöitä ja jotka muodostuvat yksittäisten jäsenten eläkejärjestelmistä ja joiden varat ovat erillään kyseisen lisäeläkelaitoksen varoista, jäsenvaltioiden olisi voitava pitää kutakin eläkerahastoa yksittäisenä eläkejärjestelmänä tässä direktiivissä tarkoitettulla tavalla.
- (34) Koska tietyissä jäsenvaltioissa lisäeläkelaitoksia on erittäin paljon, on lisäeläkelaitosten ennakko hyväksymiseen löydettävä käytännöllinen ratkaisu. Jos lisäeläkelaitos aikoo ryhtyä hallinnoimaan järjestelmää toisessa jäsenvaltiossa, olisi siltä kuitenkin edellytettävä kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen ennakolta antamaa hyväksyntää.
- (35) Lisäeläkelaitoksilla olisi oltava mahdollisuus tarjota palvelujaan muissa jäsenvaltioissa saatuaan hyväksynnän kotijäsenvaltiossa toimivaltaiselta viranomaiselta, mikä ei saisi kuitenkaan rajoittaa eläkejärjestelmien järjestämistä koskevan kansallisen sosiaali- ja työoikeuden soveltamista, mukaan lukien pakollinen jäsenyys ja työehtosopimusten vaikutukset. Lisäeläkelaitosten olisi sallittava vastaanottaa rahoitusta missä tahansa jäsenvaltiossa sijaitsevilta yrityksiltä sekä hallinnoida eläkejärjestelmiä, joissa on jäseniä useammasta kuin yhdestä jäsenvaltiosta. Näin tällaisille lisäeläkelaitoksille voisi koitua merkittäviä mittakaavaetuja ja unionin talouden kilpailukyky voisi parantua ja työvoiman liikkuvuus helpottua.

- (36) Yhteen jäsenvaltioon sijoittautuneen lisäeläkelaitoksen olisi voitava hallinnoida toisessa jäsenvaltiossa sovittua ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmää noudattaen samalla vastaanottavan jäsenvaltion voimassa olevaa sosiaali- ja työoikeutta siltä osin kuin se koskee ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä, esimerkiksi eläke-etuuksien määrittämistä ja maksamista sekä eläkeoikeuksien siirrettävyyttä. Vakavaraisuussääntöjen soveltamisalaa olisi selvennettävä lisäeläkelaitosten rajatylittävän toiminnan oikeusvarmuuden varmistamiseksi.
- (37) Lisäeläkelaitosten olisi ammatillisten lisäeläkkeiden järjestämisen helpottamiseksi unionin tasolla voitava siirtää eläkejärjestelmiä muihin lisäeläkelaitoksiin maiden rajojen yli unionissa. Siirtämisen edellytyksenä olisi oltava vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen antama hyväksyminen, jonka mainittu toimivaltainen viranomainen antaa saatuaan eläkejärjestelmän siirtävän lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen suostumuksen siirtoon. Siirtämisen ja sen ehtojen edellytyksenä olisi oltava asianomaisten jäsenten enemmistön ja etuudensaajien enemmistön ennakolta antama suostumus, jonka voisi tapauksen mukaan antaa myös enemmistö heidän edustajistansa, kuten omaisuudenhoitoon perustuvien järjestelmien edunvalvojat.
- (38) Jos eläkejärjestelmästä siirretään osa, sekä siirretty että jäljelle jäävä eläkejärjestelmän osa olisi turvattava ja kaikkien jäsenten ja etuudensaajien oikeudet olisi suojattava asianmukaisesti siirron jälkeen edellyttämällä, että sekä siirtävällä että vastaanottavalla lisäeläkelaitoksella on riittävästi asianmukaisia varoja sekä siirrettyä että jäljelle jäävää järjestelmän osaa koskevan vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseksi.

- (39) Valvontakäytäntöjen koordinoinnin helpottamiseksi vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi pyytää toimivaltaisilta viranomaisilta tietoja asetuksessa (EU) N:o 1094/2010 sille annetun toimivallan mukaisesti. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi myös voitava toimia sovittelijana, jos toimivaltaisten viranomaisten välillä syntyy erimielisyyksiä, kun eläkejärjestelmä siirretään kokonaan tai osittain rajojen yli.
- (40) Vakuutusteknisen vastuuvelan varovainen laskeminen on keskeinen edellytys sen varmistamiseksi, että eläke-etuuksien maksamisvelvoitteista pystytään vastaamaan sekä lyhyellä että pitkällä aikavälillä. Vakuutustekninen vastuovelka olisi laskettava hyväksyttyjä vakuutusmatemaattisia menetelmiä noudattaen, ja vakuutusmatemaatikon tai muun asiantuntijan olisi vahvistettava laskelma. Enimmäiskorkokanta olisi valittava varovaisuusperiaatetta noudattaen kaikkien asiaa koskevien kansallisten sääntöjen mukaisesti. Vakuutusteknisen vastuuvelan vähimmäismäärän olisi oltava riittävä kattamaan etuudensaajille jo maksettavien etuuksien jatkuminen ja vastattava jäsenille kertyneistä eläkeoikeuksista aiheutuvia sitoumuksia. Aktuaaritoiminto olisi annettava sellaisten henkilöiden hoidettavaksi, joilla on lisäeläkelaitoksen toimintaan liittyvien riskien suuruuteen, luonteeseen, laajuuteen ja monimutkaisuuteen nähden riittävät tiedot vakuutus- ja finanssimatematiikasta ja jotka voivat osoittaa kokemuksensa sovellettavien ammatillisten pätevyyksien tai muiden standardien avulla.
- (41) Lisäeläkelaitosten kattamat riskit eroavat suuresti jäsenvaltiosta toiseen. Sen vuoksi kotijäsenvaltioille olisi annettava mahdollisuus edellyttää vakuutusteknisen vastuuvelan laskemista tässä direktiivissä säädettyjä sääntöjä täydentävien ja niitä yksityiskohtaisempien sääntöjen mukaisesti.
- (42) Vakuutusteknisen vastuuvelan kattamista riittävillä ja asianmukaisilla varoilla olisi edellytettävä eläkejärjestelmän jäsenten ja etuudensaajien etujen suojaamiseksi, jos rahoittava yritys tulee maksukyvyttömäksi.

- (43) Kotimaisten ja rajojen yli toimivien lisäeläkelaitosten yhdenvertaisten toimintaedellytysten edistämiseksi jäsenvaltioiden olisi otettava huomioon sekä kotimaisten että rajojen yli toimivien lisäeläkelaitosten rahastointivaatimukset.
- (44) Useissa tapauksissa rahoittava yritys voisi lisäeläkelaitoksen sijasta joko kattaa kaikki biometriset riskit tai taata tietyt edut taikka sijoitusten tuottavuuden. Joissakin tapauksissa lisäeläkelaitos kuitenkin itse tarjoaa kyseisen turvan tai takeet ja rahoittava yritys täyttää yleensä velvoitteensa maksamalla tarvittavat maksuosuudet. Näissä tapauksissa kyseisiltä lisäeläkelaitoksilta vaadittavan omien varojen määrän olisi perustuttava vakuutusteknisen vastuuvelan ja riskipääoman arvoon.
- (45) Lisäeläkelaitokset ovat erittäin pitkän aikavälin sijoittajia. Lisäeläkelaitosten varoja ei voida yleensä käyttää muihin tarkoituksiin kuin eläke-etuuksien tarjoamiseen. Jäsenten ja etuudensaajien etujen suojaamiseksi riittävästi lisäeläkelaitosten olisi voitava valita varojensa sijoittamisessa tapa, joka parhaiten soveltuu niiden vastuiden luonteeseen ja kestoon. Tehokas valvonta on siksi tarpeen ja sijoittamista koskeviin sääntöihin on sovellettava lähestymistapaa, joka tarjoaa lisäeläkelaitoksille riittävästi joustavuutta turvallisimmasta ja tehokkaimmasta sijoituspolitiikasta päättämiseen ja velvoittaa ne toimimaan varovaisesti. Varovaisuusperiaatteen noudattaminen edellyttää siksi kunkin lisäeläkelaitoksen jäsenistön rakenteen mukaan sovitettua sijoituspolitiikkaa.
- (46) Asettamalla varovaisuusperiaate perusperiaatteeksi pääomasijoitusten osalta ja mahdollistamalla lisäeläkelaitosten rajatylittävä toiminta kannustetaan säästöjen suuntaamista ammatillisiin lisäeläkkeisiin, mikä myötävaikuttaa taloudelliseen ja sosiaaliseen edistykseen.

- (47) Valvontamenetelmissä ja -käytännöissä on eroja jäsenvaltioiden välillä. Sen vuoksi jäsenvaltioille olisi annettava jonkin verran harkintavaltaa sen suhteen, millaisia sijoittamista koskevia sääntöjä ne asettavat alueelleen sijaitseville lisäeläkelaitoksille. Näillä säännöillä ei kuitenkaan saisi rajoittaa pääoman vapaata liikkuvuutta, ellei se ole perusteltua varovaisuussyistä.
- (48) Tällä direktiivillä olisi varmistettava, että lisäeläkelaitoksilla on asianmukainen sijoittamisvapaus. Koska lisäeläkelaitokset ovat erittäin pitkän aikavälin sijoittajia, joiden maksuvalmiusriskit ovat vähäisiä, niillä on mahdollisuus sijoittaa varovaisuusperiaatetta noudattaen osakkeiden kaltaisiin epälikvideihin varoihin samoin kuin muihin sijoitusinstrumentteihin, joilla on pitkän aikavälin taloudellista merkitystä ja joilla ei käydä kauppaa säännellyillä markkinoilla, monenkeskisissä kaupankäyntijärjestelmissä tai organisoiduissa kaupankäyntijärjestelmissä. Lisäksi ne voivat hyötyä kansainvälisen hajauttamisen eduista. Sijoittamista osakkeisiin muissa valuutoissa kuin niissä, joissa vastuut ovat, ja muihin sijoitusinstrumentteihin, joilla on pitkän aikavälin taloudellista merkitystä ja joilla ei käydä kauppaa säännellyillä markkinoilla, monenkeskisissä kaupankäyntijärjestelmissä tai organisoiduissa kaupankäyntijärjestelmissä, olisi sen vuoksi varovaisuusperiaatteen mukaisesti rajoitettava ainoastaan varovaisuussyistä, jotta suojellaan jäsenten ja etuudensaajien etuja.
- (49) Se, mitä kuuluu sijoitusinstrumentteihin, joilla on pitkän aikavälin taloudellista merkitystä, ymmärretään laajasti. Tällaiset sijoitusinstrumentit ovat arvopapereita, jotka eivät ole siirtokelpoisia, minkä vuoksi jälkimarkkinoiden likviditeettiä ei voida käyttää. Ne edellyttävät usein määräaikaista sitoumuksia, jotka rajoittavat niiden markkinoitavuutta ja niihin olisi katsottava sisältyvän myös osakkuudet ja listaamattomia yrityksiä koskevat velkainstrumentit ja tällaisille yrityksille myönnettyt lainat. Listaamattomiin yrityksiin sisältyvät infrastruktuurihankkeet, listaamattomat kasvuyritykset, kiinteistöt tai muut omaisuususerät, jotka voisivat olla sopivia pitkän aikavälin sijoitustarkoituksiin. Vähähiiliset ja ilmastonmuutoksen kestävät infrastruktuurihankkeet ovat usein listaamattomia omaisuususeriä ja perustuvat hankerahoitukseen liittyviin pitkäaikaisiin luottoihin.

- (50) Lisäeläkelaitosten olisi voitava tehdä sijoituksia muissa jäsenvaltioissa kotijäsenvaltionsa sääntöjen mukaisesti, jotta rajatylittävän toiminnan kustannuksia voidaan pienentää. Siksi kotijäsenvaltioiden ei pitäisi saada määrätä sijoituksia koskevia lisävaatimuksia muissa jäsenvaltioissa sijaitseville lisäeläkelaitoksille.
- (51) Luonnolliset henkilöt tarvitsevat selkeän yleiskuvan eläkeoikeuksista, joita heille on kertynyt lakisääteisistä eläkejärjestelmistä ja ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmistä, erityisesti kun sellaiset eläkeoikeudet ovat kertyneet useammassa kuin yhdessä jäsenmaassa. Tämä tarve voitaisiin täyttää perustamalla koko unionin kattavia eläketietopalveluja, jotka olisivat samantapaisia kuin ne, jotka jo otettiin käyttöön joissakin jäsenvaltioissa sen jälkeen, kun komissio julkaisi 16 päivänä helmikuuta 2012 valkoisen kirjansa "Toimintasuunnitelma riittäviä, turvattuja ja kestäviä eläkkeitä varten", jossa kannustetaan tällaisten palvelujen kehittämiseen.
- (52) Joitakin riskejä ei voida vähentää vakuutusteknistä vastuuvulkaa koskevilla määrällisillä vaatimuksilla ja rahastointivaatimuksilla, vaan niitä voidaan käsitellä asianmukaisesti ainoastaan hallintotapaa koskevien vaatimusten avulla. Sen vuoksi toimivan hallintojärjestelmän varmistaminen on ehdoton edellytys asianmukaisen riskienhallinnan toteutumiselle sekä jäsenten ja etuudensaajien suojelemiselle. Tällaisten järjestelmien olisi oltava oikeasuhteisia lisäeläkelaitosten toiminnan kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen nähden.
- (53) Palkka- ja palkkiopolitiikka, jolla kannustetaan liialliseen riskinottoon, voi heikentää lisäeläkelaitosten moitteetonta ja tehokasta riskienhallintaa. Muihin rahoituslaitoksiin unionissa sovellettavia palkka- ja palkkiopolitiikkaa koskevia periaatteita ja tiedonantovaatimuksia olisi sovellettava myös lisäeläkelaitoksiin kuitenkin pitäen mielessä niiden erityinen hallintorakenne verrattuna toisentyypisiin rahoituslaitoksiin ja tarve ottaa huomioon niiden toiminnan koko, luonne, laajuus ja monitahoisuus.

- (54) Keskeinen toiminto on valmius suorittaa tiettyjä hallintotehtäviä. Lisäeläkelaitoksilla olisi oltava riittävät valmiudet harjoittaa riskienhallintatoimintoa, sisäinen tarkastuksen toimintoa ja tarvittaessa aktuaaritoimintoa. Jollei tässä direktiivissä toisin säädetä, tietyn keskeisen toiminnon määrittelevä ei pitäisi estää lisäeläkelaitosta päättämästä vapaasti, miten tämä keskeinen toiminto järjestetään käytännössä. Tämä ei saisi johtaa kohtuuttoman työläisiin vaatimuksiin, koska lisäeläkelaitoksen toiminnan koko, luonne, laajuus ja monitahoisuus olisi otettava huomioon.
- (55) Lisäeläkelaitoksen toiminnasta tosiasiallisesti vastaavien henkilöiden olisi yhdessä oltava sopivia ja luotettavia, ja keskeisiä toimintoja suorittavilla henkilöillä olisi oltava riittävät tiedot ja riittävä kokemus sekä tapauksen mukaan asianmukainen ammatillinen pätevyys. Vaatimusta toimivaltaiselle viranomaiselle tehtävästä ilmoituksesta olisi kuitenkin sovellettava ainoastaan keskeisistä toiminnoista vastaaviin.
- (56) Lukuun ottamatta sisäisen tarkastuksen toimintoa olisi oltava mahdollista, että yksi henkilö tai organisaatioyksikkö suorittaa useampaa kuin yhtä keskeistä toimintoa. Keskeistä toimintoa suorittavan henkilön tai organisaatioyksikön olisi kuitenkin oltava eri kuin rahoittavassa yrityksessä samaa keskeistä toimintoa suorittavan henkilön tai yksikön. Jäsenvaltioiden olisi voitava sallia, että lisäeläkelaitos teettää keskeisiä toimintoja samalla yksittäisellä henkilöllä tai organisaatioyksiköllä kuin rahoittava yritys, jos lisäeläkelaitos antaa selvityksen siitä, kuinka se estää tai käsittelee eturistiriitoja rahoittavan yrityksen kanssa.

- (57) On olennaisen tärkeää, että lisäeläkelaitokset parantavat riskienhallintaansa ja ottavat samalla huomioon tavoitteen taata ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmissä riskien ja etujen oikeudenmukainen jakautuminen sukupolvien välillä, jotta eläkejärjestelmän kestävyyyteen liittyvät mahdolliset heikkoudet voidaan ymmärtää oikein ja niistä voidaan keskustella asiaankuuluvien toimivaltaisten viranomaisten kanssa. Lisäeläkelaitosten olisi osana riskienhallintajärjestelmäänsä tehtävä riskienarviointi eläkkeisiin liittyvästä toiminnastaan. Tällaisen riskienarvioinnin olisi myös oltava toimivaltaisten viranomaisten saatavilla, ja sen olisi tarpeen mukaan katettava muun muassa riskit, jotka liittyvät ilmastonmuutokseen, luonnonvarojen käyttöön ja ympäristöön, sekä sosiaaliset riskit ja sääntelyn muuttumisen aiheuttamaan omaisuuserien arvonalenemiseen (varojen menetykseen) liittyvät riskit.
- (58) Yhdistyneiden kansakuntien tukemissa vastuullisen sijoittamisen periaatteissa mainitut ympäristöön liittyvät, sosiaaliset ja hallintotapaan liittyvät tekijät ovat lisäeläkelaitosten sijoituspolitiikan ja riskienhallintajärjestelmien tärkeitä näkökohtia. Jäsenvaltioiden olisi vaadittava lisäeläkelaitoksia ilmoittamaan selvästi, miten tällaiset tekijät otetaan huomioon sijoituspäätöksissä ja miten ne on sisällytetty niiden riskienhallintajärjestelmään. Ympäristöön liittyvien, sosiaalisten ja hallintotapaan liittyvien tekijöiden relevanssi ja olennaisuus järjestelmän sijoitusten osalta ja tällaisten tekijöiden huomioon ottamisen tavat olisi sisällyttävä lisäeläkelaitoksen tämän direktiivin mukaisesti antamiin tietoihin. Tämä ei ole esteenä sille, että jokin lisäeläkelaitos täyttää tämän vaatimuksen sisällyttämällä tietoihin toteamuksen siitä, että ympäristöön liittyviä, sosiaalisia ja hallintotapaan liittyviä tekijöitä ei ole otettu huomioon sijoituspolitiikassa tai että järjestelmän, jolla seurataan tällaisten tekijöiden ja niiden huomioon ottamisen relevanssia ja olennaisuutta, kustannukset ovat suhteettoman suuret sen toiminnan kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen nähden.

- (59) Kunkin jäsenvaltion olisi edellytettävä, että kaikki sen alueella sijaitsevat lisäeläkelaitokset laativat vuositilinpäätöksen ja vuosikertomuksen, joissa otetaan huomioon jokainen lisäeläkelaitoksen hallinnoima eläkejärjestelmä, ja tarvittaessa kunkin eläkejärjestelmän tilinpäätöksen ja vuosikertomuksen. Tilintarkastuksesta vastaavan henkilön asianmukaisesti hyväksymä tilinpäätös ja vuosikertomus, joissa annetaan oikea ja riittävä kuva lisäeläkelaitoksen varoista, vastuista ja rahoitusasemasta ja joissa otetaan huomioon kaikki lisäeläkelaitoksen hoitamat eläkejärjestelmät, ovat järjestelmän jäsenille ja etuudensaajille sekä toimivaltaisille viranomaisille keskeinen tietolähde. Niiden avulla etenkin toimivaltaiset viranomaiset pystyvät valvomaan, että lisäeläkelaitoksen rahoitus on terveellä pohjalla, sekä arvioimaan, pystyykö lisäeläkelaitos selviytymään kaikista sopimusvelvoitteistaan. Vuositilinpäätös ja vuosikertomus olisi mahdollisuuksien mukaan asetettava saataville verkkosivustolla tai muulla tavoin, kuten antamalla pyydettyä jäljennöksiä niistä.
- (60) Lisäeläkelaitoksen sijoituspolitiikka on keskeinen tekijä niin ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmien turvallisuuden kuin niiden pitkän aikavälin taloudellisen kestävyyskin kannalta. Lisäeläkelaitosten olisi sen vuoksi laadittava selvitys sijoittamisperiaatteista ja vähintään kolmen vuoden välein tarkistettava se. Tällainen selvitys olisi annettava toimivaltaisten viranomaisten saataville ja pyynnöstä myös kunkin eläkejärjestelmän jäsenten ja etuudensaajien saataville.

- (61) Lisäeläkelaitosten olisi voitava siirtää kaikki toimintansa, myös keskeiset toiminnot, kokonaan tai osittain palveluntarjoajille, jotka toimivat niiden puolesta. Lisäeläkelaitoksilla olisi säilyttävä täysi vastuu kaikkien tämän direktiivin mukaisten velvoitteidensa täyttämisestä, kun ne ulkoistavat keskeisiä toimintoja tai muuta toimintaa.
- Lisäeläkelaitosten olisi mitä tahansa toimintaansa ulkoistaessaan tehtävä kirjallinen sopimus palveluntarjoajan kanssa. Tässä direktiivissä tämä vaatimus ei koske sopimuksia, jotka liittyvät luonteeltaan toiminnallisiin palveluihin, kuten turva- tai huoltohenkilöstöä.
- (62) Jäsenvaltioiden olisi voitava vaatia, että lisäeläkelaitosten varojen säilytystä varten nimitetään säilytysyhteisö.
- (63) Ottaen huomioon perustetun eläkejärjestelmän luonne ja aiheutuva hallinnollinen rasite lisäeläkelaitosten olisi annettava mahdollisille jäsenille, jäsenille ja etuudensaajille selkeät ja asianmukaiset tiedot, jotka tukevat heidän päätöksentekoaan eläkeasioissaan, ja taattava laaja avoimuus järjestelmän eri vaiheissa eli ennen järjestelmään liittymistä, jäsenyyden aikana (mukaan lukien eläkkeelle siirtymistä edeltävä vaihe) ja eläkkeelle siirtymisen jälkeen. Erityisesti olisi annettava tiedot kertyneistä eläkeoikeuksista, ennustetuista eläke-etuuksien tasoista, riskeistä ja takeista sekä kustannuksista. Jos ennustettu eläke-etuuksien taso perustuu talousskenaarioihin, olisi annettava tietoa myös epäedullisesta skenaariosta, jonka olisi oltava ääritapaus mutta kuitenkin uskottava. Jos jäsenet kantavat sijoitusriskin, lisätiedot sijoitusprofiilista, tarjolla olevista vaihtoehtoista ja aiemmasta tuotto- tai arvonkehityksestä ovat myös olennaisia. Tietojen olisi oltava asianmukaisia käyttäjien tarpeiden kannalta, ja niiden antamisessa olisi otettava huomioon vammaisten henkilöiden oikeuksista tehty Yhdistyneiden kansakuntien yleissopimus ja erityisesti sen esteettömyyttä koskeva 3 artikla ja tiedonsaantia koskeva 21 artikla. Jäsenvaltiot voivat päättää antaa tarkempia määräyksiä siitä, kuka voi antaa vaadittavat tiedot mahdollisille jäsenille, jäsenille ja etuudensaajille, myös tietojen antamisesta eläketietopalvelun välityksellä.

- (64) Tietyntasoisia etuuksia tarjoavien järjestelmien erityisluonteen vuoksi aiempi tuotto- ja arvonkehitys ja kustannusrakenne vaikuttavat tällaisiin etuuksiin vain äärimmäisissä tilanteissa. Näitä koskevia tietoja olisi sen vuoksi annettava vain sellaisten järjestelmien osalta, joissa jäsenet kantavat sijoitusriskin tai voivat tehdä sijoituspäätöksiä.
- (65) Ennen kuin mahdolliset jäsenet liittyvät järjestelmään, heille olisi annettava kaikki tarvittavat tiedot, joiden pohjalta he voivat tehdä tietoon perustuvan valinnan. Jos mahdolliset jäsenet eivät voi valita ja heidät liitetään automaattisesti eläkejärjestelmään, lisäeläkelaitoksen olisi annettava heille keskeiset ja merkitykselliset tiedot heidän jäsenyydestään heti järjestelmään liittämisen jälkeen.
- (66) Lisäeläkelaitosten olisi laadittava jäsenille eläke-etuusote, joka sisältää keskeiset henkilökohtaiset ja yleiset tiedot eläkejärjestelmästä. Eläke-etuusotteen olisi oltava selkeä ja kattava, ja sen olisi sisällettävä merkitykselliset ja asianmukaiset tiedot, jotta eläkeoikeuksien ymmärtäminen olisi helpompaa eri aikoina ja eri järjestelmissä ja jotta ote palvelisi työvoiman liikkuvuutta.
- (67) Lisäeläkelaitosten olisi tiedotettava jäsenille riittävän ajoissa ennen jäsenten eläkkeelle siirtymistä heidän maksatusvaihtoehtoistaan. Jos eläke-etuutta ei makseta elinkorkona koko eliniän ajan, eläkkeelle siirtymisen ajankohtaa lähellä olevien jäsenten olisi saatava tietoa saatavilla olevista etuudenmaksutuotteista eläkeajan talouden suunnittelun helpottamiseksi.

- (68) Siinä vaiheessa, kun eläke-etuuksia maksetaan, etuudensaajien olisi edelleen saatava tietoa etuuksistaan ja vastaavista maksatusvaihtoehdoista. Tämä on erityisen tärkeää silloin, kun etuudensaajat kantavat merkittävän osan sijoitusriskistä maksatusvaiheen aikana. Etuudensaajille olisi myös ilmoitettava maksettavaksi tulevien etuuksien vähentämisestä sen jälkeen kun päätös vähentämisestä on tehty ja ennen kuin vähentämistä aletaan soveltaa. Hyvä käytäntö olisi, että lisäeläkelaitokset ottaisivat yhteyttä etuudensaajiin ennen tällaisen päätöksen tekemistä.
- (69) Toimivaltaisen viranomaisen olisi käytettävä toimivaltaansa, jonka keskeisinä tavoitteina ovat jäsenten ja etuudensaajien oikeuksien turvaaminen sekä lisäeläkelaitosten vakaus ja hyvä kunto.
- (70) Vakavaraisuusvalvonnan laajuus vaihtelee jäsenvaltioiden välillä. Tämä voi aiheuttaa ongelmia, jos lisäeläkelaitoksen on samanaikaisesti noudatettava kotijäsenvaltionsa vakavaraisuussääntelyä ja vastaanottavan jäsenvaltionsa sosiaali- ja työoikeutta. Kun selvennetään, minkä osa-alueiden katsotaan tätä direktiiviä sovellettaessa kuuluvan vakavaraisuusvalvonnan piiriin, vähennetään oikeudellista epävarmuutta ja siihen liittyviä liiketoimikustannuksia.
- (71) Lisäeläkelaitosten sisämarkkinat edellyttävät vakavaraisuusvaatimusten vastavuoroista tunnustamista. Lisäeläkelaitosten kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten olisi valvottava, että lisäeläkelaitokset noudattavat näitä vaatimuksia. Jäsenvaltioiden olisi annettava toimivaltaisille viranomaisille tarvittavat valtuudet toteuttaa ehkäiseviä tai korjaavia toimenpiteitä, jos lisäeläkelaitokset rikkovat tämän direktiivin vaatimuksia.

- (72) Jotta voidaan varmistaa ulkoistetun toiminnan tehokas valvonta, joka kattaa myös kaiken edelleenulkoistetun toiminnan, on olennaisen tärkeää, että toimivaltaisilla viranomaisilla on käytössään kaikki ulkoistettua toimintaa suorittavien palveluntarjoajien hallussa olevat merkitykselliset tiedot riippumatta siitä, onko palveluntarjoaja säännelty vai sääntelemätön yhteisö, ja oikeus toteuttaa paikalla tehtäviä tarkastuksia. Markkinoiden kehityksen huomioon ottamiseksi ja sen varmistamiseksi, että ulkoistamiselle asetettuja edellytyksiä noudatetaan jatkuvasti, toimivaltaisilla viranomaisilla olisi oltava tarvittavat valtuudet pyytää tietoja lisäeläkelaitoksilta ja palveluntarjoajilta kaikesta ulkoistetusta toiminnasta.
- (73) Olisi säädettävä tietojen vaihdosta sellaisten toimivaltaisten viranomaisten, muiden viranomaisten ja elinten välillä, jotka vastaavat rahoitusvakauden lujittamisesta ja eläkejärjestelmien lopettamisesta. Sen vuoksi on tarpeen täsmentää, millä edellytyksin tällainen tietojen vaihto on mahdollista. Lisäksi kun tietoja saa luovuttaa ainoastaan toimivaltaisten viranomaisten erityisellä luvalla, mainittujen viranomaisten olisi tarvittaessa voitava asettaa suostumukselleen tiukkoja ehtoja.
- (74) Tämän direktiivin nojalla harjoitettavan henkilötietojen käsittelyn, kuten toimivaltaisten viranomaisten välisen henkilötietojen vaihdon tai siirron, olisi tapahduttava Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2016/679¹ mukaisesti ja Euroopan valvontaviranomaisten harjoittaman tietojen vaihdon tai siirron olisi tapahduttava Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 45/2001² mukaisesti.

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2016/679, annettu 27 päivänä huhtikuuta 2016, luonnollisten henkilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä sekä näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta ja direktiivin 95/46/EY kumoamisesta (yleinen tietosuojasetus) (EUVL L 119, 4.5.2016, s. 1).

² Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 45/2001, annettu 18 päivänä joulukuuta 2000, yksilöiden suojelusta yhteisöjen toimielinten ja elinten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (EYVL L 8, 12.1.2001, s. 1).

- (75) Unionin tasolla organisoitujen ammatillisten lisäeläkkeiden sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan varmistamiseksi komission olisi Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomaista kuultuaan tarkasteltava tämän direktiivin soveltamista ja annettava siitä kertomus Euroopan parlamentille ja neuvostolle viimeistään ... päivänä ...kuuta ... [kuuden vuoden kuluttua tämän direktiivin voimaantulopäivästä].
- (76) Jotta varmistetaan lisäeläkelaitosten keskinäinen tasapuolinen kilpailu, siirtymäkautta, jonka aikana direktiivin 2009/138/EY soveltamisalaan kuuluvat vakuutusyritykset voivat harjoittaa ammatillista lisäeläkkeitä koskevaa liiketoimintaa tämän direktiivin 4 artiklan sääntöjen mukaisesti, olisi jatkettava 31 päivään joulukuuta 2022. Sen vuoksi direktiiviä 2009/138/EY olisi muutettava.
- (77) Holistic Balance Sheet -tasemallien ja muiden vastaavien solvenssimallien jatkokehittäminen unionin tasolla ei ole käytännössä realistista eikä kustannustehokasta erityisesti, kun otetaan huomioon lisäeläkelaitosten eroavaisuudet jäsenvaltioissa ja niiden välillä. Sen vuoksi unionin tasolla ei pitäisi kehittää kvantitatiivisia pääomavaatimuksia (kuten Solvenssi II tai siitä kehitetyt Holistic Balance Sheet -mallit) lisäeläkelaitoksia varten, sillä ne voisivat vähentää työnantajien halukkuutta tarjota ammatillisia lisäeläkkeitä.
- (78) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitetta eli lisäeläkelaitokset kattavan unionin oikeudellisen kehyksen luomista, vaan se voidaan toiminnan laajuuden ja vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi.

- (79) Jäsenvaltiot ovat selittävästä asiakirjoista 28 päivänä syyskuuta 2011 annetun jäsenvaltioiden ja komission yhteisen poliittisen lausuman mukaisesti sitoutuneet perustelluissa tapauksissa liittämään ilmoitukseen toimenpiteistä, jotka koskevat direktiivin saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä, yhden tai useamman asiakirjan, josta käy ilmi direktiivin osien ja kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiseen tarkoitettujen välineiden vastaavien osien suhde. Tämän direktiivin osalta lainsäätäjä pitää tällaisten asiakirjojen toimittamista perusteltuna.
- (80) Velvollisuuden saattaa tämä direktiivi osaksi kansallista lainsäädäntöä olisi rajoituttava säännöksiin, joilla muutetaan aiempien direktiivien säännöksiä. Velvollisuus saattaa sisällöltään muuttumattomat säännökset osaksi kansallista lainsäädäntöä perustuu aiempiin direktiiveihin.
- (81) Tällä direktiivillä ei ole vaikutusta jäsenvaltioiden velvollisuuteen noudattaa liitteessä I olevassa B osassa olevia määräaikoja, joiden kuluessa niiden on saatettava siinä mainitut direktiivit osaksi kansallista lainsäädäntöä, ja tuossa osassa mainittuja soveltamispäiviä.

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I OSASTO

YLEISET SÄÄNNÖKSET

1 artikla

Kohde

Tässä direktiivissä säädetään ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten, (jäljempänä 'lisäeläkelaitokset', toiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta.

2 artikla

Soveltamisala

1. Tätä direktiiviä sovelletaan lisäeläkelaitoksiin. Jos kansallisen oikeuden mukaan lisäeläkelaitoksilla ei ole oikeushenkilöyttä, jäsenvaltioiden on sovellettava tätä direktiiviä joko niihin lisäeläkelaitoksiin tai, jollei 2 kohdasta muuta johdu, niihin hyväksyttyihin yhteisöihin, jotka vastaavat kyseisten lisäeläkelaitosten johtamisesta ja hallinnoinnista ja toimivat niiden puolesta.
2. Tätä direktiiviä ei sovelleta
 - a) sosiaaliturvajärjestelmiä hallinnoiviin laitoksiin, jotka kuuluvat Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusten (EY) N:o 883/2004¹ ja (EY) N:o 987/2009² soveltamisalaan;

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EY) N:o 883/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta (EUVL L 166, 30.4.2004, s. 1).

² Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EY) N:o 987/2009, annettu 16 päivänä syyskuuta 2009, sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta annetun asetuksen (EY) N:o 883/2004 täytäntöönpanomenettelystä (EUVL L 284, 30.10.2009, s. 1).

- b) laitoksiin, jotka kuuluvat Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2009/65/EY¹, 2009/138/EY, 2011/61/EU², 2013/36/EU³ ja 2014/65/EU⁴ soveltamisalaan;
- c) laitoksiin, jotka toimivat jakoperiaatteella;
- d) laitoksiin, joissa rahoittavien yritysten työntekijöillä ei ole laillista oikeutta etuuksiin ja joissa rahoittava yritys voi milloin tahansa lunastaa varat takaisin täyttämättä välttämättä eläke-etuuksien maksamista koskevia velvoitteitaan;
- e) yrityksiin, jotka muodostavat kirjanpidollisia varauksia maksaakseen työntekijöilleen eläke-etuuksia.

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/65/EY, annettu 13 päivänä heinäkuuta 2009, siirtokelpoisiin arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EUVL L 302, 17.11.2009, s. 32).

² Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/61/EU, annettu 8 päivänä kesäkuuta 2011, vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajista ja direktiivin 2003/41/EY ja 2009/65/EY sekä asetuksen (EY) N:o 1060/2009 ja (EU) N:o 1095/2010 muuttamisesta (EUVL L 174, 1.7.2011, s. 1).

³ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 338).

⁴ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/65/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, rahoitusvälineiden markkinoista sekä direktiivin 2002/92/EY ja direktiivin 2011/61/EU muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 349).

3 artikla

Soveltaminen sosiaaliturvajärjestelmiä hoitaviin lisäeläkelaitoksiin

Lisäeläkelaitokset, jotka hoitavat myös sellaisia pakollisia työeläkejärjestelmiä, joiden katsotaan olevan asetusten (EY) N:o 883/2004 ja (EY) N:o 987/2009 piiriin kuuluvia sosiaaliturvajärjestelmiä, kuuluvat tämän direktiivin soveltamisalaan ei-pakollisia, ammatillisia lisäeläkkeitä koskevan liiketoiminnan osalta. Tällöin vastuut ja vastaavat varat on pidettävä erillään muista liiketoiminnoista eikä niitä saa siirtää sellaisiin pakollisiin eläkejärjestelmiin, joiden katsotaan olevan sosiaaliturvajärjestelmiä, tai päinvastoin.

4 artikla

Vapaaehtoinen soveltaminen direktiivin 2009/138/EY piiriin kuuluviin laitoksiin

Kotijäsenvaltiot voivat päättää soveltaa tämän direktiivin 9–14 artiklan, 19–22 artiklan, 23 artiklan 1 ja 2 kohdan ja 24–58 artiklan säännöksiä direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan 3 kohdan a alakohdan i–iii alakohdassa sekä b alakohdan ii–iv alakohdassa tarkoitettujen henkivakuutusyriyten ammatillisia lisäeläkkeitä koskevaan liiketoimintaan. Tällöin kaikki ammatillisia lisäeläkkeitä koskevaa liiketoimintaa vastaavat varat ja vastuut on pidettävä erillään muista liiketoiminnoista ja niitä on johdettava ja hallinnoitava ja ne on järjesteltävä erillään muista henkivakuutusyriyten toiminnoista ilman siirtomahdollisuutta.

Tämän artiklan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettussa tapauksessa ja vain siltä osin kuin se koskee henkivakuutusyriyten ammatillisia lisäeläkkeitä koskevia liiketoimintoja, henkivakuutusyriyksiin ei sovelleta direktiivin 2009/138/EY 76–86 artiklaa, 132 artiklaa, 134 artiklan 2 kohtaa, 173 artiklaa, 185 artiklan 5, 7 ja 8 kohtaa eikä 209 artiklaa.

Kotijäsenvaltion on varmistettava, että joko toimivaltaiset viranomaiset tai direktiivin 2009/138/EY soveltamisalaan kuuluvien henkivakuutusyritysten valvonnasta vastaavat viranomaiset tarkastavat osana valvontatehtäväänsä, että ammatillisia lisäeläkkeitä koskevat liiketoiminnot on erotettu selkeästi muista liiketoiminnoista.

5 artikla

Pienet lisäeläkelaitokset ja lakisääteiset järjestelmät

Jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta tätä direktiiviä tai osia siitä 32–35 artiklaa lukuun ottamatta sellaiseen niiden alueella rekisteröityyn tai hyväksyttyyn lisäeläkelaitokseen, joka hallinnoi eläkejärjestelmiä, joilla on yhteensä alle 100 jäsentä. Jollei 2 artiklan 2 kohdasta muuta johdu, kyseisille lisäeläkelaitoksille on kuitenkin annettava oikeus soveltaa tätä direktiiviä vapaaehtoisesti. Sitä, mitä 11 artiklassa säädetään, voidaan soveltaa ainoastaan, jos tämän direktiivin kaikkia muita säännöksiä sovelletaan. Jäsenvaltioiden on sovellettava 19 artiklan 1 kohtaa ja 21 artiklan 1 ja 2 kohtaa kaikkiin sellaisiin alueellaan rekisteröityihin tai hyväksyttyihin lisäeläkelaitoksiin, jotka hallinnoivat eläkejärjestelmiä, joilla on yhteensä yli 15 jäsentä.

Jäsenvaltiot voivat päättää soveltaa 1–8 artiklaa, 19 artiklaa ja 32–35 artiklaa laitoksiin, jotka tarjoavat ammatillisia lisäeläkkeitä yhtiöjärjestyksen mukaisesti, kansallisen lain nojalla ja viranomaisen takaamina.

6 artikla
Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan

- 1) 'ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavalla laitoksella' tai 'lisäeläkelaitoksella' laitoksen oikeudellisesta muodosta riippumatta laitosta, joka toimii rahastointiperiaatteella, joka on perustettu erillään rahoittavista yrityksistä tai toimialoista ja jonka tehtävänä on tarjota työhön perustuvia eläke-etuuksia sopimuksen tai sovitun sitoumuksen perusteella, jotka on tehty
 - a) yksilöllisesti tai keskitetysti työnantajan (työnantajien) ja työntekijän (työntekijöiden) tai näiden edustajien välillä, tai
 - b) yksilöllisesti tai keskitetysti itsenäisten ammatinharjoittajien kanssa kotijäsenvaltioiden ja vastaanottavien jäsenvaltioiden oikeuden mukaisesti,ja jonka toiminta johtuu suoraan tästä tehtävästä;
- 2) 'eläkejärjestelmällä' sopimusta, muuta perustamiskirjaa ("trust deed") tai sääntöjä, jossa tai joissa määritellään myönnettävät eläke-etuudet ja niiden myöntämisedellytykset;
- 3) 'rahoittavalla yrityksellä' yritystä tai muuta elintä, joka toimii työnantajana tai itsenäisenä ammatinharjoittajana tai näiden yhdistelmänä ja joka tarjoaa eläkejärjestelmää tai suorittaa maksuosuuksia lisäeläkelaitokselle, riippumatta siitä, onko yrityksen tai elimen osana tai muodostaako sen yksi tai useampi oikeushenkilö tai luonnollinen henkilö;

- 4) 'eläke-etuuksilla' etuuksia, jotka suoritetaan eläkkeelle siirtymisen tai odotettavissa olevan eläkkeelle siirtymisen perusteella, tai kyseisten etuuksien lisäksi ja niitä täydentävänä kuoleman tai työkyvyttömyyden tapauksessa tai työskentelyn keskeytyessä maksettavia etuuksia taikka sairaustapauksessa, varojen puutteessa tai kuolemantapauksessa myönnettäviä lisätukia tai palveluja; eläkkeelläoloajan taloudellisen turvan mahdollistamiseksi näitä etuuksia voidaan maksaa koko jäljellä olevan elinajan, määräämääräaikaan, kertasuorituksena tai näiden maksutapojen yhdistelminä;
- 5) 'jäsenellä' henkilöä, joka on aiemman tai nykyisen ammatillisen toimintansa perusteella oikeutettu eläke-etuuksiin eläkejärjestelmän määräysten mukaisesti ja joka ei ole etuudensaaja tai mahdollinen jäsen;
- 6) 'etuudensaajalla' henkilöä, joka nauttii eläke-etuuksia;
- 7) 'mahdollisella jäsenellä' henkilöä, jolla on oikeus liittyä eläkejärjestelmään;
- 8) 'toimivaltaisella viranomaisella' kansallista viranomaista, joka on nimetty hoitamaan tässä direktiivissä säädettyjä tehtäviä;
- 9) 'biometrisillä riskeillä' kuolemaan, työkyvyttömyyteen ja pitkäikäisyyteen liittyviä riskejä;
- 10) 'kotijäsenvaltiolla' jäsenvaltiota, jossa lisäeläkelaitos on rekisteröity tai hyväksytty ja jossa sen keskushallinto sijaitsee 9 artiklan mukaisesti.
- 11) 'vastaanottavalla jäsenvaltiolla' jäsenvaltiota, jonka ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä koskevaa sosiaali- ja työoikeutta sovelletaan rahoittavan yrityksen ja jäsenten tai etuudensaajien väliseen suhteeseen;

- 12) 'siirtävällä lisäeläkelaitoksella' lisäeläkelaitosta, joka siirtää kokonaan tai osittain eläkejärjestelmän vastuut, vakuutusteknisen vastuuvelan ja muut velvoitteet ja oikeudet sekä vastaavat varat tai niitä vastaavat käteisvarat toisessa jäsenvaltiossa rekisteröityyn tai hyväksytyyn lisäeläkelaitokseen;
- 13) 'vastaanottavalla lisäeläkelaitoksella' lisäeläkelaitosta, joka vastaanottaa kokonaan tai osittain eläkejärjestelmän vastuut, vakuutusteknisen vastuuvelan ja muut velvoitteet ja oikeudet sekä vastaavat varat tai niitä vastaavat käteisvarat toisessa jäsenvaltiossa rekisteröidyltä tai hyväksytyltä lisäeläkelaitokselta;
- 14) 'säännellyllä markkinalla' direktiivin 2014/65/EU 4 artiklan 1 kohdan 21 alakohdassa määriteltyä säänneltyä markkinaa;
- 15) 'monenkeskisellä kaupankäyntijärjestelmällä' direktiivin 2014/65/EU 4 artiklan 1 kohdan 22 alakohdassa määriteltyä monenkeskistä kaupankäyntijärjestelmää;
- 16) 'organisoidulla kaupankäyntijärjestelmällä' direktiivin 2014/65/EU 4 artiklan 1 kohdan 23 alakohdassa määriteltyä organisoitua kaupankäyntijärjestelmää;
- 17) 'pysyvällä välineellä' sellaista välinettä, jonka avulla jäsen tai etuudensaaja voi tallentaa hänelle henkilökohtaisesti osoitettuja tietoja siten, että ne ovat saatavilla myöhempää käyttöä varten ja tietojen käyttötarkoituksen kannalta asianmukaisen ajan, ja joka mahdollistaa tallennettujen tietojen jäljentämisen muuttumattomina;
- 18) 'keskeisellä toiminnolla' hallintojärjestelmään kuuluvaa valmiutta suorittaa käytännön tehtäviä, joihin kuuluvat riskienhallintatoiminto, sisäisen tarkastuksen toiminto ja aktuaaritoiminto;

- 19) 'rajatylittävällä toiminnalla' sellaisen eläkejärjestelmän hallinnointia, jossa rahoittavan yrityksen sekä asianomaisten jäsenten ja etuudensaajien väliseen suhteeseen sovelletaan jonkin muun jäsenvaltion kuin kotijäsenvaltion ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin sovellettavaa sosiaali- ja työoikeutta.

7 artikla

Lisäeläkelaitoksen toiminta

Jäsenvaltioiden on vaadittava, että niiden alueella rekisteröidyt tai hyväksytyt lisäeläkelaitokset rajoittavat toimintansa eläke-etuuksiin liittyviin sekä tästä toiminnasta johtuviin toimintoihin.

Jos henkivakuutusyrittäjä hallinnoi ammatillisia lisäeläkkeitä koskevia liiketoimintojaan 4 artiklan mukaisesti pitäen niihin liittyvät varat ja vastuut erillään muista liiketoiminnoista, kyseiset varat ja vastuut rajoitetaan eläke-etuuksiin liittyviin sekä suoraan tästä toiminnasta johtuviin toimintoihin.

Yleisenä periaatteena on, että lisäeläkelaitosten on tapauksen mukaan otettava huomioon tavoite taata toiminnassaan riskien ja etujen oikeudenmukainen jakautuminen sukupolvien välillä.

8 artikla

Rahoittavan yrityksen ja lisäeläkelaitoksen erottaminen oikeudellisesti toisistaan

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että rahoittava yritys ja niiden alueella rekisteröity tai hyväksytty lisäeläkelaitos on erotettu oikeudellisesti toisistaan, jotta rahoittavan yrityksen mahdollisessa konkurssissa lisäeläkelaitoksen varat on suojattu jäsenten ja etuudensaajien edun mukaisesti.

9 artikla

Rekisteröinti tai hyväksyminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltainen viranomainen on rekisteröinyt kansalliseen rekisteriin tai hyväksynyt kaikki ne lisäeläkelaitokset, joiden keskushallinto sijaitsee niiden alueella.

Keskushallinnon sijaintipaikalla tarkoitetaan paikkaa, jossa lisäeläkelaitoksen keskeiset strategiset päätökset tehdään.

2. Jos kyseessä on 11 artiklan mukaisesti harjoitettu rajatylittävä toiminta, rekisterissä on myös ilmoitettava jäsenvaltiot, joissa lisäeläkelaitos toimii.
3. Rekisteritiedot on toimitettava vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle, joka julkistaa ne verkkosivustollaan.

10 artikla

Toimintaa koskevat vaatimukset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava kaikkien alueellaan rekisteröityjen tai hyväksytyjen lisäeläkelaitosten osalta, että
 - a) lisäeläkelaitos on ottanut käyttöön eläkejärjestelmien toimintaa koskevat asianmukaisesti asetetut säännöt;
 - b) jos rahoittava yritys takaa eläke-etuuksien maksamisen, se sitoutuu säännölliseen rahoitukseen.

2. Jäsenvaltiot voivat toissijaisuusperiaate ja kansallisten sosiaaliturvajärjestelmien tarjoamien eläke-etujen laajuus huomioon ottaen säätää, että jäsenille tarjotaan lisäetuutena mahdollisuutta pitkäikäisyyteen ja työkyvyttömyyteen liittyvien riskien ja perhe-eläkkeen kattamiseen sekä takuita maksettujen osuuksien palauttamista varten, jos työnantajat ja työntekijät tai heidän edustajansa niin sopivat.

11 artikla

Rajatyylittävä toiminta ja rajatyylittävät menettelyt

1. Jäsenvaltioiden on sallittava alueellaan rekisteröidyn tai hyväksytyn lisäeläkelaitoksen harjoittaa rajatyylittävää toimintaa, sanotun kuitenkin rajoittamatta eläkejärjestelmien järjestämistä koskevan kansallisen sosiaali- ja työoikeuden soveltamista, pakollinen jäsenyys ja työehtosopimusten tulokset mukaan lukien. Jäsenvaltioiden on myös sallittava, että niiden alueella sijaitsevat yritykset rahoittavat lisäeläkelaitoksia, jotka aikovat harjoittaa tai harjoittavat rajatyylittävää toimintaa.
2. Lisäeläkelaitos, joka aikoo harjoittaa rajatyylittävää toimintaa ja vastaanottaa rahoitusta rahoittavalta yritykseltä, tarvitsee ennakolta annettavan hyväksymisen kotijäsenvaltionsa asianmukaiselta toimivaltaiselta viranomaiselta.
3. Lisäeläkelaitoksen on ilmoitettava aikomuksestaan harjoittaa rajatyylittävää toimintaa kotijäsenvaltionsa toimivaltaiselle viranomaiselle. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että lisäeläkelaitokset toimittavat ilmoituksensa yhteydessä seuraavat tiedot:
 - a) vastaanottavan jäsenvaltion tai vastaanottavien jäsenvaltioiden nimi, jonka tarvittaessa rahoittava yritys ilmoittaa;

- b) rahoittavan yrityksen nimi ja sen keskushallinnon sijaintipaikka;
- c) rahoittavaa yritystä varten hallinnoitavan eläkejärjestelmän pääpiirteet.

4. Kun kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle toimitetaan 3 kohdan mukainen ilmoitus ja se ei ole tehnyt perusteltua päätöstä siitä, että lisäeläkelaitoksen hallinnollinen rakenne tai taloudellinen tila taikka lisäeläkelaitoksen johtajien hyvä maine tai ammatillinen pätevyys ja kokemus eivät täytä aiotulle rajatylittävälle toiminnalle asetettuja vaatimuksia, kyseisen toimivaltaisen viranomaisen on kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun se saa kaikki 3 kohdassa tarkoitetut tiedot, toimitettava nämä tiedot vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle ja ilmoitettava asiasta lisäeläkelaitokselle.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu perusteltu päätös on tehtävä kolmen kuukauden kuluessa kaikkien 3 kohdassa tarkoitettujen tietojen vastaanottamisesta.

5. Jos kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen ei toimita 3 kohdassa tarkoitettuja tietoja vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, sen on perusteltava kieltäytymisensä kyseiselle lisäeläkelaitokselle kolmen kuukauden kuluessa näiden tietojen vastaanottamisesta. Tietojen toimittamatta jättäminen on voitava saattaa kotijäsenvaltion tuomioistuimen käsiteltäväksi.
6. Rajatylittävää toimintaa harjoittaviin lisäeläkelaitoksiin sovelletaan niitä IV osastossa tarkoitettuja tietojen toimittamista koskevia vaatimuksia, jotka vastaanottava jäsenvaltio on asettanut niiden mahdollisten jäsenten, jäsenten ja etuudensaajien suhteen, joita kyseinen rajatylittävä toiminta koskee.

7. Ennen kuin lisäeläkelaitos ryhtyy harjoittamaan rajatylittävää toimintaa, vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava kuuden viikon kuluessa 3 kohdassa tarkoitettujen tietojen vastaanottamisesta kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle niistä ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin sovellettavista sosiaali- ja työoikeuden vaatimuksista, joiden mukaisesti yrityksen rahoittamaa järjestelmää täytyy hallinnoida vastaanottavassa jäsenvaltiossa, ja IV osastossa tarkoitetuista vastaanottavassa jäsenvaltiossa rajatylittävään toimintaan sovellettavista tietojen toimittamista koskevista vaatimuksista. Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava nämä tiedot lisäeläkelaitokselle.
8. Lisäeläkelaitos voi ryhtyä harjoittamaan rajatylittävää toimintaa ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavan sosiaali- ja työoikeuden vaatimusten ja 7 kohdassa tarkoitettujen vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavien tietojen toimittamista koskevien vaatimusten mukaisesti saatuaan 7 kohdassa tarkoitetun tiedonannon tai, jos se ei saa kotijäsenvaltion toimivaltaiselta viranomaiselta tiedonantoa, 7 kohdassa säädetyn ajan päättyessä.
9. Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle kaikista vastaanottavassa jäsenvaltiossa ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin sovellettavan sosiaali- ja työoikeuden vaatimusten merkittävistä muutoksista, jotka voivat vaikuttaa järjestelmän ominaisuuksiin siltä osin kuin se koskee rajatylittävää toimintaa, sekä 7 kohdassa tarkoitettujen vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavien tietojen toimittamista koskevien vaatimusten merkittävistä muutoksista. Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava nämä tiedot lisäeläkelaitokselle.

10. Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on valvottava, noudattaako lisäeläkelaitos toiminnassaan 7 kohdassa tarkoitettuja ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavia sosiaali- ja työoikeuden vaatimuksia sekä vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavia tietojen toimittamista koskevia vaatimuksia. Jos tämän valvonnan seurauksena paljastuu määräystenvastaisuuksia, vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava asiasta välittömästi kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle. Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on yhteistyössä vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen kanssa toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että lisäeläkelaitos lopettaa havaitun rikkomisen.
11. Jos kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen toteuttamista toimenpiteistä huolimatta tai kotijäsenvaltion asianmukaisten toimenpiteiden puuttumisen vuoksi lisäeläkelaitos jatkaa vastaanottavan jäsenvaltion sovellettavien ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä koskevien sosiaali- ja työoikeuden määräysten tai 7 kohdassa tarkoitettujen vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavien tietojen toimittamista koskevien vaatimusten rikkomista, vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi, ilmoitettuaan asiasta kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, toteuttaa asianmukaisia toimenpiteitä määräystenvastaisuuksista rankaisemiseksi tai niiden lopettamiseksi myös estämällä, jos se on ehdottoman tarpeellista, lisäeläkelaitosta toimimasta vastaanottavassa jäsenvaltiossa rahoittavaa yritystä varten.

12 artikla

Rajatyltävät siirrot

1. Jäsenvaltioiden on sallittava, että niiden alueella rekisteröidyt tai hyväksytyt lisäeläkelaitokset siirtävät kokonaan tai osittain eläkejärjestelmän vastuut, vakuutusteknisen vastuuvelan ja muut velvoitteet ja oikeudet sekä vastaavat varat tai niitä vastaavat käteisvarat vastaanottavaan lisäeläkelaitokseen.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että siirtävän lisäeläkelaitoksen jäljelle jäävät jäsenet ja etuudensaajat tai vastaanottavan lisäeläkelaitoksen olemassa olevat jäsenet ja etuudensaajat eivät joudu vastaamaan siirron kustannuksista.
3. Siirron edellytyksenä on ennakolta saatava hyväksyntä
 - a) asianomaisten jäsenten enemmistöltä ja asianomaisten etuudensaajien enemmistöltä tai tapauksen mukaan näiden edustajien enemmistöltä. Enemmistö määritellään kansallisen oikeuden mukaisesti. Siirtävän lisäeläkelaitoksen on annettava tiedot siirron ehdoista asianomaisten jäsenten ja etuudensaajien saataville ja tapauksen mukaan heidän edustajiensa saataville hyvissä ajoin ennen 4 kohdassa tarkoitetun hakemuksen jättämistä; ja
 - b) tapauksen mukaan rahoittavalta yritykseltä.
4. Eläkejärjestelmän vastuiden, vakuutusteknisen vastuuvelan ja muiden velvoitteiden ja oikeuksien sekä vastaavien varojen tai niitä vastaavien käteisvarojen siirtäminen kokonaan tai osittain siirtävien ja vastaanottavien lisäeläkelaitosten välillä edellyttää vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen antamaa hyväksymistä, jonka se antaa sen jälkeen, kun siirtävän lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen on antanut ennakkosuostumuksensa. Vastaanottavan lisäeläkelaitoksen on esitettävä siirron hyväksymistä koskeva hakemus. Vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen hyväksyy tai hylkää hakemuksen ja toimittaa päätöksensä vastaanottavalle lisäeläkelaitokselle kolmen kuukauden kuluessa hakemuksen vastaanottamisesta.

5. Edellä 4 kohdassa tarkoitetun siirron hyväksymistä koskevan hakemuksen on sisällettävä seuraavat tiedot:
- a) siirtävien ja vastaanottavien lisäeläkelaitosten välinen kirjallinen sopimus, jossa täsmennetään siirron ehdot;
 - b) eläkejärjestelmän keskeisten ominaispiirteiden kuvaus;
 - c) siirrettävien vastuiden tai vakuutusteknisen vastuuvelan ja muiden velvoitteiden ja oikeuksien sekä vastaavien varojen tai niitä vastaavien käteisvarojen kuvaus;
 - d) siirtävän ja vastaanottavan lisäeläkelaitoksen nimet ja keskushallintojen sijaintipaikat sekä jäsenvaltiot, joissa kukin lisäeläkelaitos on rekisteröity tai hyväksytty;
 - e) rahoittavan yrityksen nimi ja sen keskushallinnon sijaintipaikka;
 - f) todiste 3 kohdassa tarkoitetusta ennakkohyväksynnästä;
 - g) tapauksen mukaan niiden jäsenvaltioiden nimet, joiden ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin sovellettavaa sosiaali- ja työoikeutta sovelletaan kyseiseen eläkejärjestelmään.
6. Vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen toimittaa 4 kohdassa tarkoitetun hakemuksen siirtävän lisäeläkelaitoksen toimivaltaiselle viranomaiselle viipymättä sen vastaanotettuaan.

7. Vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen arvioi ainoastaan,
- a) onko vastaanottava lisäeläkelaitos toimittanut kaikki 5 kohdassa tarkoitetut tiedot;
 - b) ovatko vastaanottavan lisäeläkelaitoksen hallinnollinen rakenne ja taloudellinen tila sekä vastaanottavan lisäeläkelaitoksen johtajien hyvä maine tai ammatillinen pätevyys ja kokemus aiotulle siirrolle asetettujen vaatimusten mukaisia;
 - c) turvataanko vastaanottavan lisäeläkelaitoksen ja järjestelmän siirretyn osan jäsenten ja etuudensaajien pitkän aikavälin edut asianmukaisesti siirron aikana ja sen jälkeen;
 - d) onko vastaanottavan lisäeläkelaitoksen vakuutustekninen vastuuvélka täysimääräisesti rahastoitu siirron ajankohtana, kun siirto johtaa rajatylittävään toimintaan; ja
 - e) ovatko siirrettävät varat riittävät ja asianmukaiset kattamaan siirrettävät vastuut, vakuutusteknisen vastuuvélan ja muut velvoitteet ja oikeudet vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion sovellettavien sääntöjen mukaisesti.
8. Siirtävän lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen arvioi ainoastaan,
- a) turvataanko eläkejärjestelmän vastuiden, vakuutusteknisen vastuuvélan ja muiden velvoitteiden ja oikeuksien sekä vastaavien varojen tai niitä vastaavien käteisvarojen osittaisen siirron tapauksessa järjestelmän jäljelle jääneen osan jäsenten ja etuudensaajien pitkän aikavälin edut asianmukaisesti;

- b) ovatko jäsenten ja etuudensaajien yksilölliset etuudet vähintään samat siirron jälkeen;
 - c) ovatko siirrettävää eläkejärjestelmää vastaavat varat ovat riittävät ja asianmukaiset kattamaan siirrettävät vastuut, vakuutusteknisen vastuuvelan ja muut velvoitteet ja oikeudet siirtävän lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion sovellettavien sääntöjen mukaisesti.
9. Siirtävän lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen toimittaa 8 kohdassa tarkoitetun arvioinnin tulokset kahdeksan viikon kuluessa 6 kohdassa tarkoitetun hakemuksen vastaanottamisesta, jotta vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi tehdä 4 kohdassa tarkoitetun päätöksen.
10. Jos hyväksymistä koskeva hakemus hylätään, vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on perusteltava hylkääminen 4 kohdassa tarkoitetun kolmen kuukauden määräajan kuluessa. Vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen hylkäämispäätös tai toimimatta jättäminen on voitava saattaa vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion tuomioistuimen käsiteltäväksi.
11. Vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava siirtävän lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle 4 kohdassa tarkoitetusta päätöksestä kahden viikon kuluessa tämän päätöksen tekemisestä.

Kun siirto johtaa rajatylittävään toimintaan, siirtävän lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava myös vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle niistä ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin sovellettavista sosiaali- ja työoikeuden vaatimuksista, joiden mukaisesti eläkejärjestelmää täytyy hallinnoida, ja IV osastossa tarkoitetuista vastaanottavassa jäsenvaltiossa rajatylittävään toimintaan sovellettavista tietojen toimittamista koskevista vaatimuksista. Ilmoitus on tehtävä neljän viikon kuluessa.

Vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on toimitettava nämä tiedot vastaanottavalle lisäeläkelaitokselle yhden viikon kuluessa niiden vastaanottamisesta.

12. Kun vastaanottava lisäeläkelaitos on vastaanottanut 4 kohdassa tarkoitetun luvan hyväksymistä koskevan päätöksen tai jos se ei ole saanut kotijäsenvaltionsa toimivaltaiselta viranomaiselta päätöstä koskevia tietoja 11 kohdan kolmannessa alakohdassa säädetyssä määräajassa, vastaanottava lisäeläkelaitos voi ryhtyä hallinnoimaan eläkejärjestelmää.
13. Jos siirtävän tai vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen toimissa sovelletuista menettelyistä tai toimien sisällöstä, mukaan lukien rajatylittävää siirtoa koskevan hakemuksen hyväksymis- tai hylkäämispäätös, taikka tämän viranomaisen toimimatta jättämisestä syntyy erimielisyyksiä, vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi asetuksen (EU) N:o 1094/2010 31 artiklan toisen kohdan c alakohdan mukaisesti toimia neuvoa-antavana sovittelijana toimivaltaisten viranomaisten pyynnöstä tai omasta aloitteestaan.
14. Kun vastaanottava lisäeläkelaitos harjoittaa rajatylittävää toimintaa, sovelletaan 11 artiklan 9, 10 ja 11 kohtaa.

II OSASTO

MÄÄRÄLLISET VAATIMUKSET

13 artikla

Vakuutustekninen vastuovelka

1. Kotijäsenvaltion on varmistettava, että ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä hallinnoivat lisäeläkelaitokset muodostavat koko ajan kaikkiin eläkejärjestelmiinsä nähden niiden olemassa olevien eläkesopimusten rahoituksellisia sitoumuksia vastaavat riittävät vastuut.
2. Kotijäsenvaltion on varmistettava, että ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä hallinnoivat lisäeläkelaitokset, silloin kun ne tarjoavat suojan biometristen riskien varalle tai takaavat joko sijoituksen tuottavuuden tai tietyn etuuskien tason, muodostavat kaikkien tällaisten eläkejärjestelmien osalta riittävän vakuutusteknisen vastuuelan.
3. Vakuutustekninen vastuuelka on laskettava vuosittain. Kotijäsenvaltio voi kuitenkin sallia, että se lasketaan kolmen vuoden välein, jos lisäeläkelaitos toimittaa jäsenille tai toimivaltaiselle viranomaiselle todistuksen tai selvityksen välivuosina tapahtuneista muutoksista. Todistuksesta tai selvityksestä on käytävä ilmi vakuutusteknisen vastuuelan mukautettu kehitys ja katettavissa riskeissä tapahtuneet muutokset.

4. Vakuutusmatemaatikon tai muun kyseisen alan asiantuntijan, esimerkiksi tilintarkastajan, jos se on sallittu kansallisessa oikeudessa, on laskettava ja vahvistettava kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten hyväksymien vakuutusmatemaattisten menetelmien perusteella vakuutustekninen vastuuvélka seuraavia periaatteita noudattaen:
- a) vakuutusteknisen vastuuvélan vähimmäismäärä lasketaan riittävän varovaisen vakuutusmatemaattisen menetelmän avulla ottaen huomioon kaikki etuuksia ja maksuosuuksia koskevat sitoumukset lisäeläkelaitoksen eläkejärjestelyjen mukaisesti. Vastuuvélan on sekä oltava riittävä etuudensaajille jo maksettavien eläkkeiden ja etuuksien maksamiseksi vastakin että vastattava jäsenille kertyneistä eläkeoikeuksista syntyviä sitoumuksia. Myös taloudelliset ja vakuutusmatemaattiset oletukset vastuiden arvioimiseksi on valittava varovaisuutta noudattaen, ottaen tarvittaessa huomioon kohtuullinen marginaali epäedullisten poikkeamien osalta;
 - b) käytettävä enimmäiskorkokanta valitaan varovaisuutta noudattaen ja vahvistetaan kotijäsenvaltion mahdollisten asianomaisten sääntöjen mukaisesti. Tämä varovainen korkokanta määritetään ottaen huomioon
 - i) lisäeläkelaitoksen vastaavien varojen tuotto ja sijoitusten ennustettu tuotto;
 - ii) korkealaatuisten joukkovelkakirjalainojen, valtion joukkovelkakirjalainojen, Euroopan vakausmekanismin joukkovelkakirjalainojen, Euroopan investointipankin (EIP) joukkovelkakirjalainojen tai Euroopan rahoitusvakausvälineen joukkovelkakirjalainojen markkinatuotto; tai
 - iii) i ja ii alakohdan yhdistelmä;

- c) vakuutusteknisen vastuuvelan arvioinnissa käytettyjen biometristen taulukoiden on perustuttava varovaisuusperiaatteeseen, jolloin otetaan huomioon jäsenryhmien ja eläkejärjestelmien tärkeimmät erityispiirteet, erityisesti asiaan liittyvien riskien odotetut muutokset;
 - d) vakuutusteknisen vastuuvelan arviointimenetelmän ja -perusteiden on yleensä oltava samat tilikaudesta toiseen. Niiden muuttaminen voi kuitenkin olla perusteltua, jos olettamusten perustana oleva lainsäädäntö taikka väestörakenteellinen tai taloudellinen tilanne muuttuu.
5. Kotijäsenvaltio voi asettaa vakuutusteknisen vastuuvelan laskemiselle täydentäviä yksityiskohtaisempia vaatimuksia, joiden tarkoituksena on varmistaa, että jäsenten ja etuudensaajien edut suojataan asianmukaisesti.

14 artikla

Vakuutusteknisen vastuuvelan rahastointi

1. Kotijäsenvaltion on edellytettävä, että kullakin lisäeläkelaitoksella on aina riittävästi asianmukaisia varoja kaikkia sen hallinnoimia eläkejärjestelmiä koskevan vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseksi.

2. Kotijäsenvaltio voi sallia, että lisäeläkelaitoksen varat ovat rajoitetun ajan vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseen riittämättömät. Tällaisessa tapauksessa toimivaltaisten viranomaisten on edellytettävä, että lisäeläkelaitos tekee konkreettisen ja toteuttamiskelpoisen aikataulutetun tervehdyttämissuunnitelman sen varmistamiseksi, että 1 kohdan vaatimus jälleen täyttyy. Suunnitelmaa koskevat seuraavat edellytykset:
- a) lisäeläkelaitoksen on laadittava konkreettinen ja toteuttamiskelpoinen suunnitelma koko vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseksi tarvittavien varojen määrän palauttamiseksi määräajassa. Suunnitelman on oltava jäsenten tai tarvittaessa heidän edustajiensa saatavilla ja/tai sille on saatava kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten hyväksyntä;
 - b) suunnitelmaa laadittaessa on otettava huomioon lisäeläkelaitoksen tilanne, erityisesti varojen ja vastuiden vastaavuus ("asset-liability"), riskiprofiili, maksuvalmiussuunnitelma, eläke-etuuksien saamiseen oikeutettujen jäsenten ikärakenne, perusteilla olevat järjestelmät ja vailla rahastointia olevien tai osittaiseen rahastointiin perustuvien järjestelmien muuttaminen täysin rahastoiduiksi järjestelmiksi;
 - c) jos eläkejärjestelmä puretaan tämän kohdan ensimmäisessä virkkeessä tarkoitetun ajan kuluessa, lisäeläkelaitoksen on ilmoitettava siitä kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille. Lisäeläkelaitoksen on laadittava suunnitelma siitä, miten se aikoo siirtää tämän järjestelmän varat sekä vastaavat vastuut toiselle lisäeläkelaitokselle, vakuutusyritykselle tai muulle asianmukaiselle elimelle. Suunnitelma on ilmoitettava kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille ja suunnitelman pääsisältö on toimitettava jäsenten tai tarvittaessa heidän edustajiensa saataville luottamuksellisuusperiaatteen mukaisesti.

3. Jos kyseessä on rajatylittävä toiminta, vakuutustekninen vastuuvélka on katettava täysin ja jatkuvasti kaikkien lisäeläkelaitoksen hallinnoimien eläkejärjestelmien osalta. Jos tämä edellytys ei täyty, kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on viipymättä puututtava asiaan ja vaadittava lisäeläkelaitosta vahvistamaan välittömästi asianmukaiset toimenpiteet ja toteuttamaan ne viipymättä siten, että jäsenillä ja etuudensaajilla on riittävä suoja.

15 artikla

Lakisääteiset omat varat

1. Kotijäsenvaltion on varmistettava, että jos lisäeläkelaitos itse eikä rahoittava yritys takaa biometrisen riskin, sijoitustoiminnan tuoton tai etuuksien tietyn tason, eläkejärjestelmiä hallinnoivilla lisäeläkelaitoksilla on jatkuvasti puskurina toimivia ylimääräisiä varoja, jotka ylittävät vakuutusteknisen vastuuvélan. Puskurin koon on oltava riskityypin ja sijoitussalkun mukainen kaikkien lisäeläkelaitoksen hallinnoimien järjestelmien osalta. Näitä varoja ei saa sitoa ennakoituihin vastuisiin, vaan ne toimivat varmuuspääomana, joilla puskuroidaan odotettujen ja toteutuneiden kulujen ja tuottojen eroja.
2. Ylimääräisten varojen vähimmäismäärän laskemiseen sovelletaan 16, 17 ja 18 artiklassa säädettyjä sääntöjä.
3. Se, mitä 1 kohdassa säädetään, ei kuitenkaan estä jäsenvaltioita vaatimasta alueellaan sijaitsevilta lisäeläkelaitoksilta lakisääteisiä omia varoja tai säätämästä yksityiskohtaisemmista säännöistä edellyttäen, että ne ovat varovaisuussyistä perusteltuja.

16 artikla

Käytettävissä oleva solvenssimarginaali

1. Ammatillisten lisäeläkkeiden tarjoamisen pitkän aikavälin kestävyys varmistamiseksi jäsenvaltioiden on edellytettävä, että jokaisella niiden alueella rekisteröidyllä tai hyväksytyllä 15 artiklan 1 kohdassa tarkoitettulla lisäeläkelaitoksella on jatkuvasti käytettävissä sen koko liiketoiminnan osalta riittävä ja vähintään tämän direktiivin vaatimuksia vastaava solvenssimarginaali.
2. Käytettävissä olevan solvenssimarginaalin muodostavat lisäeläkelaitoksen varat, joista on vähennetty kaikki ennakoitavissa olevat vastuut sekä aineettomat erät, seuraavat erät mukaan luettuina:
 - a) maksettu osakepääoma tai keskinäisen yrityksen muodossa olevan lisäeläkelaitoksen osalta takuupääoma lisättynä keskinäisen yrityksen osakastileillä, jotka täyttävät seuraavat vaatimukset:
 - i) perustamiskirjassa ja yhtiöjärjestyksessä on määrättävä, että näiltä tileiltä voidaan suorittaa maksuja keskinäisen yrityksen jäsenille vain, jos se ei aiheuta käytettävissä olevan solvenssimarginaalin pienenemistä alle vaaditun tason tai, yrityksen tultua puretuksi, jos kaikki yrityksen muut velat on maksettu;
 - ii) perustamiskirjassa ja yhtiöjärjestyksessä on määrättävä, että kaikista i alakohdassa tarkoitetuista maksuista, jotka suoritetaan muutoin kuin keskinäisen yrityksen yksittäisen osakkuuden päättymisen vuoksi, on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuukautta aikaisemmin ja että nämä voivat tämän määräajan kuluessa kieltää maksun; ja

- iii) perustamiskirjan ja yhtiöjärjestyksen asiaa koskevia määräyksiä voidaan muuttaa vasta, kun toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet, etteivät ne vastusta muutosta, jollei i ja ii alakohdassa tarkoitetuista vaatimuksista muuta johdu;
- b) rahastot ja varaukset (sidotut ja vapaat), jotka eivät vastaa vakuutusliikkeestä johtuvia velvoitteita;
- c) siirtyvä voitto tai tappio sen jälkeen, kun siitä on vähennetty maksettavat osingot; ja
- d) taseessa olevat kansallisessa oikeudessa voitonjakoa varten sallitut varaukset, jos niitä voidaan käyttää kattamaan mahdollisia tappioita ja jos niitä ei ole varattu lisäetujen antamiseen jäsenille ja etuudensaajille.

Käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista vähennetään lisäeläkelaitoksen omistuksessa suoraan olevien omien osakkeiden määrä.

- 3. Jäsenvaltiot voivat säätää, että käytettävissä olevan solvenssimarginaalin voivat muodostaa myös seuraavat erät:
 - a) kumulatiivinen etuoikeutettu osakepääoma ja etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevat lainat voivat muodostaa enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi; tästä määrästä enintään 25 prosenttia voi olla määräaikaista etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevia lainoja tai määräaikaista kumulatiivista etuoikeutettua osakepääomaa, jos sen varalta, että lisäeläkelaitos joutuu konkurssiin tai selvitystilaan, on tehty sitovat sopimukset, joiden perusteella etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevilla lainoilla tai etuoikeutetulla osakepääomalla on kaikkien muiden velkojien saatavia huonompi etuoikeus, eikä niitä makseta takaisin ennen kuin kaikki muut kyseisenä ajankohtana voimassa olevat velat on maksettu;

- b) arvopaperit, joiden kesto ei ole määritetty, ja muut rahoitusvälineet, muut kuin a alakohdassa tarkoitetut kumulatiiviset etuoikeutetut osakkeet mukaan luettuina, voivat muodostaa enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi, ja a alakohdassa tarkoitetuista etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevista lainoista, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:
- i) niitä ei voida maksaa takaisin haltijan aloitteesta eikä ilman toimivaltaisten viranomaisten ennalta antamaa suostumusta;
 - ii) liikkeeseen laskemista koskevan sopimuksen on annettava lisäeläkelaitokselle mahdollisuus lykätä lainan koron maksamista;
 - iii) lainanantajan saatavilla lisäeläkelaitokselta on oltava kaikkia muita etuoikeudettomien saatavien haltijoita huonompi etuoikeus;
 - iv) arvopapereiden liikkeeseen laskemista koskevissa asiakirjoissa on määrättävä, että velkaa ja maksamattomia korkoja voidaan käyttää tappioiden kattamiseen siten, että turvataan lisäeläkelaitoksen liiketoiminnan jatkuminen; ja
 - v) ainoastaan täysimääräisesti maksetut määrät otetaan huomioon.

Etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevan lainan on a alakohdan soveltamiseksi täytettävä myös seuraavat edellytykset:

- i) vain täysimääräisesti maksetut varat otetaan huomioon;

- ii) määräaikaisten lainojen alkuperäisen erääntymisajan on oltava vähintään viisi vuotta. Lisäeläkelaitoksen on viimeistään vuotta ennen erääntymisaikaa esitettävä toimivaltaisten viranomaisten hyväksyttäväksi suunnitelma siitä, miten käytettävissä oleva solvenssimarginaali aiotaan pitää vaaditulla tasolla tai saattaa sille tasolle erääntymispäivänä, jollei lainan osuutta käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista vähennetä asteittain vähintään viiden erääntymispäivää edeltävän vuoden kuluessa. Toimivaltaiset viranomaiset voivat antaa luvan näiden varojen aikaistettuun takaisinmaksuun edellyttäen, että liikkeeseen laskeva lisäeläkelaitos pyytää sitä ja sen käytettävissä oleva solvenssimarginaali ei laske vaadittua tasoa alemmaksi;
- iii) lainat, joiden erääntymisaikaa ei ole määrätty, on maksettava takaisin noudattaen viiden vuoden irtisanomisaikaa, paitsi siinä tapauksessa, ettei niitä enää pidetä käytettävissä olevan solvenssimarginaalin osana eikä aikaistettu takaisinmaksu edellytä toimivaltaisten viranomaisten ennalta antamaa suostumusta. Jälkimmäisessä tapauksessa lisäeläkelaitoksen on ilmoitettava asiasta toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuusi kuukautta ennen aiottua takaisinmaksupäivää sekä esitettävä käytettävissä oleva ja vaadittu solvenssimarginaali ennen kyseistä takaisinmaksua ja sen jälkeen. Toimivaltaiset viranomaiset voivat antaa luvan takaisinmaksuun ainoastaan, jos lisäeläkelaitoksen käytettävissä oleva solvenssimarginaali ei laske vaadittua tasoa alemmaksi;
- iv) lainasopimus ei saa sisältää määräystä, jonka mukaan tietyissä muissa olosuhteissa kuin siinä tapauksessa, että lisäeläkelaitos puretaan, velka on maksettava takaisin ennen sovittua erääntymispäivää; ja
- v) lainasopimusta voidaan muuttaa ainoastaan, jos toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet, etteivät ne vastusta muutosta.

4. Jos lisäeläkelaitos on tehnyt perustellun hakemuksen kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle ja toimivaltainen viranomainen on antanut suostumuksensa, käytettävissä olevan solvenssimarginaalin voivat muodostaa myös seuraavat erät:
- a) jos zillmerointia ei suoriteta tai jos zillmerointi on pienempi kuin vakuutusmaksuihin sisältyvä hankintamenon kuormituslisä, erotus zillmeroimattoman tai osittain zillmeroidun vakuutusmaksuvastuun ja sen vakuutusmaksuvastuun välillä, joka on zillmeroitu vakuutusmaksuun sisältyvää hankintamenojen kuormituslisää vastaavan prosentin mukaisesti;
 - b) omaisuuden arvostuserot, jos nämä eivät ole luonteeltaan poikkeuksellisia;
 - c) puolet maksamattomasta osakepääomasta tai takuupääomasta, kun siitä on maksettu 25 prosenttia, kuitenkin enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi.

Edellä a alakohdassa tarkoitettu määrä voi olla enintään 3,5 prosenttia kaikkien niiden henkivakuutus sopimusten ja ammatillisia lisäeläkkeitä koskevien sopimusten, joissa zillmerointi on mahdollista, vakuutussummien ja vakuutusmaksuvastuun erotuksesta. Erotuksesta vähennetään aktivoitujen hankintamenojen poistamatta oleva osuus.

17 artikla

Vaadittu solvenssimarginaali

1. Vaaditun solvenssimarginaalin laskentaperusteina ovat vakuutusliikkeestä johtuvat velvoitteet 2–6 kohdassa esitetyllä tavalla.
2. Vaaditun solvenssimarginaalin on oltava yhtä suuri kuin seuraavien kahden tuloksen summa:

a) ensimmäinen tulos:

4 prosentin osuus laskennallisesta vakuutusmaksuvastuusta, joka liittyy menevän jälleenvakuutuksen sisältävään tulevaan jälleenvakuutukseen ja ensivakuutusliikkeeseen, kerrotaan menevällä jälleenvakuutuksella vähennetyn laskennallisen henkivakuutuksen vakuutusmaksuvastuun kokonaismäärän ja laskennallisen bruttovakuutusmaksuvastuun kokonaismäärän suhteella viime tilikautena; tämä suhde ei kuitenkaan saa olla vähemmän kuin 85 prosenttia;

b) toinen tulos:

niiden vakuutusten osalta, joihin liittyvä riskisumma ei ole negatiivinen luku, 0,3 prosentin osuus tästä lisäeläkelaitoksen vastuulleen ottamasta riskisummasta kerrotaan lisäeläkelaitoksen vastuullaan pitämän, menevällä jälleenvakuutuksella ja edelleenvakuutuksella vähennetyn riskisumman kokonaismäärän sekä menevän jälleenvakuutuksen ja edelleenvakuutuksen sisältävän riskisumman kokonaismäärän suhteella viime tilikautena; tämä suhde ei kuitenkaan saa olla vähemmän kuin 50 prosenttia.

Enintään kolmen vuoden kuolemanvaravakuutuksessa osuuden on oltava 0,1 prosenttia. Sellaisessa vakuutuksessa, jonka vakuutusaika on pidempi kuin kolme vuotta mutta enintään viisi vuotta, osuuden on oltava 0,15 prosenttia.

3. Vaadittu solvenssimarginaali vastaa direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan 3 kohdan a alakohdan iii alakohdassa tarkoitettujen lisävakuutusten osalta 18 artiklan mukaisesti lisäeläkelaitoksilta vaadittua solvenssimarginaalia.
4. Direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdassa tarkoitetuissa kertyneen pääoman takaisinmaksua tarkoittavissa sopimuksissa vaadittu solvenssimarginaali on 4 prosentin osuus laskennallisesta vakuutusmaksuvastuusta, joka on laskettu 2 kohdan a alakohdan mukaisesti.
5. Direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan i alakohdassa tarkoitetuissa toiminnoissa vaadittu solvenssimarginaali on 1 prosentti niiden varoista.
6. Sijoitusrahastoihin liittyvissä, direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan 3 kohdan a alakohdan i ja ii alakohdassa tarkoitetuissa vakuutuksissa ja direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan iii– v alakohdassa tarkoitettussa toiminnassa vaadittu solvenssimarginaali on yhtä suuri kuin seuraavien erien summa:
 - a) 4 prosentin osuus 2 kohdan a alakohdan mukaisesti lasketusta vakuutusteknisestä vastuuvastausta, kun lisäeläkelaitos vastaa sijoitusriskistä;
 - b) 1 prosentin osuus 2 kohdan a alakohdan mukaisesti lasketusta vakuutusteknisestä vastuuvastausta, kun lisäeläkelaitos ei vastaa sijoitusriskistä mutta varoja hallintokustannusten kattamiseksi on varattu enemmän kuin viisi vuotta kestäväksi kaudeksi;
 - c) 25:tä prosenttia edeltävän tilikauden näistä vakuutuksista ja toiminnoista johtuvista nettohallintokuluista vastaava määrä, kun lisäeläkelaitos ei vastaa sijoitusriskistä eikä varoja hallintokustannusten kattamiseksi ole varattu enemmän kuin viisi vuotta kestäväksi kaudeksi;

- d) 0,3 prosentin osuus 2 kohdan b alakohdan mukaisesti lasketusta riskisummasta, kun lisäeläkelaitos kattaa kuoleman riskin.

18 artikla

Vaadittu solvenssimarginaali 17 artiklan 3 kohdan soveltamiseksi

1. Vaaditun solvenssimarginaalin laskentaperusteina ovat joko vuotuiset vakuutusmaksut tai kolmen viimeksi kuluneen tilikauden keskimääräiset korvausmenot.
2. Vaaditun solvenssimarginaalin määrän on vastattava 3 ja 4 kohdan tuloksia sen mukaan kumpi on korkeampi.
3. Kun vakuutusmaksuja käytetään laskelman perusteena, käytetään jäljempänä kuvatulla laskentatavalla saatua vakuutusmaksutulon bruttomäärää tai vakuutusmaksutuottojen bruttomäärää sen mukaan kumpi on korkeampi.

Ensivakuutusliikkeen vakuutusmaksut (vakuutusmaksuihin liittyvät liitännäismaksut mukaan luettuina), jotka ovat erääntyneet edellisellä tilikaudella, lasketaan yhteen.

Näin saatuun summaan lisätään tulevan jälleenvakuutuksen vakuutusmaksut edellisen tilikauden aikana.

Tästä summasta vähennetään edellisen tilikauden aikana erääntyneiden mutta saamatta jääneiden vakuutusmaksujen kokonaismäärä sekä niiden verojen ja veronluonteisten maksujen kokonaismäärä, jotka koskevat tähän summaan sisältyviä vakuutusmaksuja.

Näin saatu määrä jaetaan kahteen osaan, joista ensimmäinen käsittää enintään 50 000 000 euroa ja toinen ylimenevän osan; ensimmäisestä otetaan 18 prosenttia ja jälkimmäisestä 16 prosenttia ja lasketaan ne yhteen.

Näin laskettu summa kerrotaan suhdeluvulla, joka saadaan vertaamalla lisäeläkelaitoksen kolmen edellisen tilikauden omalle vastuulle jäävien korvausmenojen summaa, josta on vähennetty jälleenvakuutuksesta saatavat korvaukset, korvausmenojen bruttomäärään. Tämän suhdeluvun on kuitenkin aina oltava vähintään 50 prosenttia.

4. Korvausperusteinen tulos lasketaan seuraavalla tavalla:

Edellä 1 kohdassa määritettyinä ajanjaksoina maksetut ensivakuutuksen korvaukset (vähentämättä niistä jälleenvakuuttajien ja edelleenvakuuttajien osuutta) lasketaan yhteen.

Tähän summaan lisätään samoina ajanjaksoina tulevasta jälleenvakuutuksesta ja edelleenvakuutuksesta maksetut korvaukset sekä ensivakuutuksen ja tulevan jälleenvakuutuksen korvausvastuu edellisen tilikauden lopussa.

Tästä summasta vähennetään 1 kohdassa mainittuja ajanjaksoja koskevat takaisin saadut korvaukset.

Näin jäljelle jääneestä määrästä vähennetään sitä tilikautta, jolta tilitiedot on saatavissa, edeltävän kahden tilikauden jakson ensimmäisenä päivänä todettu ensivakuutuksen ja tulevan jälleenvakuutuksen korvausvastuu.

Yksi kolmasosa näin saadusta kokonaismäärästä jaetaan kahteen osaan, joista ensimmäinen käsittää enintään 35 000 000 euroa ja toinen ylimenevän osan; ensimmäisestä otetaan 26 prosenttia ja jälkimmäisestä 23 prosenttia ja lasketaan ne yhteen.

Näin laskettu summa kerrotaan suhdeluvulla, joka saadaan vertaamalla lisäeläkelaitoksen kolmen edellisen tilikauden omalle vastuulle jäävien korvausmenojen summaa, josta on vähennetty jälleenvakuutuksesta saatavat korvaukset, korvausmenojen bruttomäärään. Tämän suhdeluvun on kuitenkin aina oltava vähintään 50 prosenttia.

5. Jos 2–4 kohdan mukaisesti laskettu vaadittu solvenssimarginaali on alhaisempi kuin edeltävän vuoden vaadittu solvenssimarginaali, vaaditun solvenssimarginaalin on oltava vähintään yhtä suuri kuin edeltävän vuoden vaadittu solvenssimarginaali kerrottuna viimeisen tilikauden lopussa lasketun korvausvastuuta koskevan vakuutusteknisen vastuuvelan määrän ja viimeisen tilikauden alussa lasketun korvausvastuuta koskevan vakuutusteknisen vastuuvelan määrän välisellä suhdeluvulla. Näissä laskelmissa vakuutustekninen vastuuvelka lasketaan jälleenvakuutuksella vähennettynä, mutta tämä suhdeluku ei saa olla suurempi kuin yksi.

19 artikla

Sijoittamista koskevat säännöt

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että niiden alueella rekisteröidyt tai hyväksytyt lisäeläkelaitokset tekevät sijoituksensa varovaisuusperiaatetta noudattaen ja erityisesti seuraavien sääntöjen mukaisesti:
 - a) varat sijoitetaan jäsenten ja etuudensaajien kokonaisuutena tarkastellun pitkän aikavälin edun mukaisesti. Mahdollisessa eturistiriitapauksessa lisäeläkelaitos tai sen sijoitussalkkua hoitava yhteisö varmistaa, että sijoitukset tehdään pelkästään jäsenten ja etuudensaajien edun mukaisesti;
 - b) jäsenvaltioiden on sallittava varovaisuusperiaatteen puitteissa, että lisäeläkelaitokset ottavat huomioon sijoituspäätösten mahdollisen pitkän aikavälin vaikutuksen ympäristöön liittyviin, sosiaalisiin ja hallintotapaan liittyviin tekijöihin;
 - c) varat sijoitetaan siten, että varmistetaan sijoitussalkun suojaus, laadukkuus, likvidiys ja tuottavuus kokonaisuutena;
 - d) varat on sijoitettava pääasiallisesti säännellyillä markkinoilla. Sijoitukset varoihin, joita ei ole otettu kaupankäynnin kohteeksi säännellyillä rahoitusmarkkinoilla, on joka tilanteessa pidettävä varovaisuuden edellyttämällä tasolla;

- e) johdannaisiin tehdyt sijoitukset ovat mahdollisia sikäli kuin tällaiset välineet osaltaan pienentävät sijoitusriskiä tai helpottavat sijoitusten tehokasta hoitoa. Ne on arvostettava varovaisesti ottaen huomion kohde-etuus ja luettava mukaan lisäeläkelaitoksen varoja arvostettaessa. Lisäeläkelaitosten on myös vältettävä liiallista yhteen vastapuoleen ja muita johdannaisoperaatioihin liittyviä riskejä;
- f) varat hajautetaan riittävästi, jotta vältetään liiallinen riippuvuus jostakin yksittäisestä varojen lajista, liikkeeseenlaskijasta tai yritysryhmittymästä ja sijoitussalkun riskien kasautuminen kokonaisuutena.

Sijoitukset saman liikkeeseenlaskijan tai samaan ryhmään kuuluvien liikkeeseenlaskijoiden varoihin eivät saa asettaa lisäeläkelaitosta alttiiksi liialliselle riskien keskittymiselle;

- g) rahoittavaan yritykseen tehtävät sijoitukset eivät saa ylittää viittä prosenttia koko sijoitussalkusta, ja kun rahoittava yritys kuuluu ryhmään, rahoittavan yrityksen kanssa samaan ryhmään kuuluvaan yritykseen tehtävät sijoitukset eivät saa ylittää kymmentä prosenttia sijoitussalkusta.

Kun lisäeläkelaitoksen rahoittajana on useita yrityksiä, sijoitukset näihin rahoittaviin yrityksiin on tehtävä varovaisuusperiaatetta noudattaen ja ottaen huomioon varojen riittävä hajauttaminen.

Jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta f ja g alakohdassa mainittuja vaatimuksia valtion joukkovelkakirjalainoihin tehtäviin sijoituksiin.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset valvovat, valvottavien lisäeläkelaitosten toiminnan koko, luonne, laajuus ja monitahoisuus huomioon ottaen, lisäeläkelaitosten luottoarviointiprosessien riittävyttä, arvioivat Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1060/2009¹ 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuihin luottoluokituksiin viittaamista niiden sijoituspolitiikoissa ja tarvittaessa edistävät tällaisten viittausten vaikutusten lieventämistä, jotta voidaan vähentää yksinomaista ja mekaanista tukeutumista kyseisiin luottoluokituksiin.
3. Kotijäsenvaltion on kiellettävä lisäeläkelaitokselta lainanotto tai kolmannen osapuolen puolesta takaajana toimiminen. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin antaa lisäeläkelaitokselle luvan lainanottoon maksuvalmiuden vuoksi ja tilapäisesti.
4. Jäsenvaltiot eivät saa vaatia alueellaan rekisteröityjä tai hyväksytyjä lisäeläkelaitoksia sijoittamaan tiettytyypisiin varoihin.
5. Jäsenvaltiot eivät saa asettaa alueellaan rekisteröidyn tai hyväksytyn lisäeläkelaitoksen tai sen omaisuudenhoitajan sijoituspäätöksille ennakkohyväksyntävaatimusta tai järjestelmällistä ilmoittamista koskevaa vaatimusta, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 30 artiklan soveltamista.
6. Jäsenvaltiot voivat 1–5 kohdan säännösten mukaisesti asettaa alueellaan rekisteröidyille tai hyväksytyille lisäeläkelaitoksille yksityiskohtaisempia sääntöjä, määrälliset säännöt mukaan lukien, jotka ovat perusteltuja lisäeläkelaitosten hallinnoimien erilaisten eläkejärjestelmien vuoksi, sekä edellyttäen että niitä voidaan perustella varovaisuudella.

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EY) N:o 1060/2009, annettu 16 päivänä syyskuuta 2009, luottoluokituslaitoksista (EUVL L 302, 17.11.2009, s. 1).

Jäsenvaltiot eivät saa kuitenkaan estää lisäeläkelaitoksia

- a) sijoittamasta enintään 70:tä prosenttia vakuutusteknisen vastuuvelan katteena olevista varoista tai koko niitä järjestelmiä koskevasta sijoitussalkusta, joissa jäsenet vastaavat sijoitusriskeistä, osakkeisiin, osakkeita vastaaviin vaihtokelpoisiin arvopapereihin ja yritysten liikkeeseen laskemiin joukkovelkakirjalainoihin, joilla käydään kauppaa säännellyillä markkinoilla, monenkeskisissä kaupankäyntijärjestelmissä tai organisoiduissa kaupankäyntijärjestelmissä, ja päättämistä näiden arvopapereiden suhteellisesta painoarvosta sijoitussalkussa. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin soveltaa alemmaa, vähintään 35 prosentin enimmäismäärää lisäeläkelaitoksiin, jotka hallinnoivat eläkejärjestelmiä, joihin liittyy pitkän aikavälin korkotakuu, vastaavat sijoitusriskistä ja tarjoavat itse takeen, edellyttäen että se on perusteltua varovaisuussyistä;
 - b) sijoittamasta enintään 30 prosenttia vakuutusteknisen vastuuvelan katteena olevista varoista sellaisiin varoihin, jotka ovat eri valuutassa kuin vastuut;
 - c) sijoittamasta sijoitusinstrumentteihin, joilla on pitkän aikavälin sijoitushorisontti ja joilla ei käydä kauppaa säännellyillä markkinoilla, monenkeskisissä kaupankäyntijärjestelmissä tai organisoiduissa kaupankäyntijärjestelmissä;
 - d) sijoittamasta sijoitusinstrumentteihin, jotka EIP on laskenut liikkeelle tai taannut Euroopan strategisten investointien rahaston, eurooppalaisen pitkäaikaissijoitusrahaston, eurooppalaisen yhteiskunnalliseen yrittäjyyteen erikoistuneen rahaston tai eurooppalaisen riskipääomarahaston puitteissa.
7. Se, mitä 6 kohdassa säädetään, ei poista jäsenvaltioiden oikeutta vaatia alueellaan rekisteröidyiltä tai hyväksytyiltä lisäeläkelaitoksilta myös yksittäistapauksissa tiukempien sijoittamista koskevien sääntöjen soveltamista edellyttäen, että perusteena on erityisesti lisäeläkelaitoksen vastuut huomioon ottaen vaadittava varovaisuus.

8. Edellä 11 artiklassa tarkoitettua rajatylittävää toimintaa harjoittavan lisäeläkelaitoksen vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen ei saa ottaa käyttöön rajatylittävään toimintaan liittyvän vakuutusteknisen vastuuvelan katteena olevien varojen osalta 1–6 kohdassa säädettyjen sääntöjen lisäksi muita sijoittamista koskevia sääntöjä.

III OSASTO

TOIMINNAN HARJOITTAMISTA KOSKEVAT EDELLYTYKSET

1 LUKU

Hallintojärjestelmä

1 JAKSO

YLEISET SÄÄNNÖKSET

20 artikla

Johto- tai valvontaelimen vastuu

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitoksen johto- tai valvontaelimellä on kansallisen oikeuden nojalla lopullinen vastuu siitä, että kyseinen lisäeläkelaitos noudattaa tämän direktiivin nojalla annettuja lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä.
2. Tämä direktiivi ei rajoita työmarkkinaosapuolten roolia lisäeläkelaitosten johtamisen ja hallinnoinnin suhteen.

21 artikla

Yleiset hallintotapaa koskevat vaatimukset

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että kaikilla lisäeläkelaitoksilla on tehokas hallintojärjestelmä, joka mahdollistaa niiden toimintojen vakaan ja järkevän johtamisen ja hallinnoinnin. Järjestelmässä on oltava tarkoituksenmukainen ja avoin organisaatiorakenne, jossa vastualueet on jaettu selvästi ja erotettu toisistaan asianmukaisesti, sekä tehokas järjestelmä tiedonvälityksen varmistamiseksi. Hallintojärjestelmään on sisällyttävä sijoitusvaroja koskevien ympäristöön liittyvien, sosiaalisten ja hallintotapaan liittyvien tekijöiden ottaminen huomioon sijoituspäätöksissä, ja siitä on tehtävä säännöllisesti sisäinen arviointi.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun hallintojärjestelmän on oltava oikeassa suhteessa lisäeläkelaitoksen toimintojen kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitokset vahvistavat riskienhallintaa, sisäistä tarkastusta ja tarvittaessa aktuaaritoimintoja ja ulkoistettuja toimintoja koskevat kirjalliset toimintaperiaatteet ja soveltavat niitä. Lisäeläkelaitoksen johto- tai valvontaelimen on hyväksyttävä ennakolta nämä kirjalliset toimintaperiaatteet, ja niitä on tarkasteltava vähintään kolmen vuoden välein ja mukautettava asianomaisen järjestelmän tai alan merkittäviin muutoksiin.
4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitoksilla on tehokas sisäisen valvonnan järjestelmä. Järjestelmään on kuuluttava hallinto- ja kirjanpitomenettelyt, sisäisen valvonnan rakenne ja asianmukaiset raportointijärjestelmät lisäeläkelaitoksen kaikilla tasoilla.

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitokset toteutettavat kohtuullisia toimenpiteitä toimintansa jatkuvuuden ja säännöllisyyden varmistamiseksi, mukaan lukien varautumissuunnitelmien laatiminen. Tätä varten lisäeläkelaitoksen on käytettävä tarkoituksenmukaisia ja oikeasuhteisia järjestelmiä, voimavaroja ja menettelyjä.
6. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitoksilla on vähintään kaksi henkilöä, jotka tosiasiallisesti vastaavat niiden toiminnasta. Jäsenvaltiot voivat toimivaltaisten viranomaisten perustellun arvion perusteella sallia, että lisäeläkelaitosta hoitaa tosiasiallisesti vain yksi henkilö. Tässä arviossa on otettava huomioon työmarkkinaosapuolten rooli lisäeläkelaitosten yleisessä johtamisessa ja hallinnoinnissa sekä lisäeläkelaitosten toiminnan koko, luonne, laajuus ja monitahoisuus.

22 artikla

Johdon sopivuutta ja luotettavuutta koskevat vaatimukset

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitokset varmistavat, että kaikki henkilöt, jotka vastaavat tosiasiallisesti lisäeläkelaitoksen toiminnasta, henkilöt, jotka suorittavat keskeisiä toimintoja, ja tapauksen mukaan henkilöt tai yksiköt, joille on ulkoistettu keskeinen toiminto 31 artiklan mukaisesti, täyttävät tehtäviään hoitaessaan seuraavat vaatimukset:
 - a) sopivuutta koskeva vaatimus:
 - i) lisäeläkelaitoksen toiminnasta tosiasiallisesti vastaavien henkilöiden osalta sopivuus tarkoittaa, että heillä on yhdessä riittävästi pätevyyttä, taitoa ja kokemusta lisäeläkelaitoksen järkevään ja vakaaseen johtamiseen ja hallinnointiin;

- ii) keskeisiä sisäisen tarkastuksen toimintoja ja keskeisiä aktuaaritoimintoja suorittavien henkilöiden osalta sopivuus tarkoittaa, että heillä on riittävästi ammatillista pätevyyttä, taitoa ja kokemusta keskeisten toimintojen asianmukaiseen suorittamiseen;
 - iii) muita keskeisiä toimintoja suorittavien henkilöiden osalta sopivuus tarkoittaa, että heillä on riittävästi pätevyyttä, taitoa ja kokemusta näiden keskeisten toimintojen asianmukaiseen suorittamiseen; ja
 - b) luotettavuutta koskeva vaatimus: he ovat hyvämaineisia ja kunniallisia.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset pystyvät arvioimaan, täyttävätkö henkilöt, jotka tosiasiallisesti vastaavat lisäeläkelaitoksen toiminnasta tai suorittavat siinä keskeisiä toimintoja, 1 kohdassa säädetyt vaatimukset.
 3. Jos kotijäsenvaltio vaatii 1 kohdassa tarkoitetuilta henkilöiltä todistuksen hyvästä maineesta tai todistuksen siitä, ettei henkilö ole ollut konkurssissa, tai molemmat todistukset, tämän jäsenvaltion on hyväksyttävä muiden jäsenvaltioiden kansalaisilta riittäväksi todisteeksi esitetty ote tuomioistuimen ylläpitämästä rekisteristä tai jos tällaista ei ole, näiden edellytysten täyttymistä osoittava vastaava asiakirja, jonka toimivaltainen oikeus- tai hallintoviranomainen on antanut joko jäsenvaltiossa, jonka kansalainen kyseinen henkilö on, tai kotijäsenvaltiossa.
 4. Jos mikään jäsenvaltio, jonka kansalainen kyseinen henkilö on, tai kotijäsenvaltion toimivaltainen oikeus- tai hallintoviranomainen ei anna 3 kohdassa tarkoitettua vastaavaa asiakirjaa, kyseisellä henkilöllä on oltava mahdollisuus esittää sen sijaan valahtoinen vakuutus.

Kuitenkin kotijäsenvaltioissa, joissa ei ole säädetty tehtävistä valaehtoisista vakuutuksista, kyseisten toisten jäsenvaltioiden kansalaisilla on oltava mahdollisuus esittää virallinen vakuutus, jonka he ovat antaneet toimivaltaiselle oikeus- tai hallintoviranomaiselle tai notaarille kotijäsenvaltiossa tai jäsenvaltiossa, jonka kansalaisia he ovat. Kyseisen viranomaisen tai notaarin on todistettava valahtoinen tai virallinen vakuutus oikeaksi.

5. Edellä 3 kohdassa tarkoitettu todistus siitä, ettei henkilö ole ollut konkurssissa, voidaan myös esittää vakuutuksena, jonka kyseisen toisen jäsenvaltion kansalainen on antanut toisen jäsenvaltion toimivaltaiselle oikeusviranomaiselle tai ammatti- tai toimialajärjestölle.
6. Edellä 3, 4 ja 5 kohdassa tarkoitetut asiakirjat on esitettävä kolmen kuukauden kuluessa niiden myöntämispäivästä.
7. Jäsenvaltioiden on nimettävä ne viranomaiset ja elimet, jotka ovat toimivaltaisia antamaan 3, 4 ja 5 kohdassa tarkoitettuja asiakirjoja, sekä ilmoitettava tästä viipymättä muille jäsenvaltioille ja komissiolle.

Jäsenvaltioiden on myös ilmoitettava muille jäsenvaltioille ja komissiolle ne viranomaiset tai elimet, joille 3, 4 ja 5 kohdassa tarkoitetut asiakirjat on toimitettava haettaessa hyväksymistä 11 artiklassa tarkoitetun toiminnan harjoittamiseen kyseisen jäsenvaltion alueella.

23 artikla

Palkka- ja palkkiopolitiikka

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitokset vahvistavat moitteettoman palkka- ja palkkiopolitiikan ja soveltavat sitä kaikkiin niihin henkilöihin, jotka tosiasiallisesti vastaavat lisäeläkelaitoksen toiminnasta, keskeisten toimintojen suorittajiin ja muihin henkilöstöryhmiin, joiden ammatillisella toiminnalla on olennainen vaikutus lisäeläkelaitoksen riskiprofiiliin, tavalla, joka on oikeassa suhteessa sen kokoon, sisäiseen organisaatioon sekä toiminnan kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen.
2. Lisäeläkelaitosten on julkistettava säännöllisesti merkitykselliset tiedot palkka- ja palkkiopolitiikastaan, jollei asetuksessa (EU) 2016/679 toisin säädetä.
3. Vahvistaessaan 1 kohdassa tarkoitetun palkka- ja palkkiopolitiikan ja soveltaessaan sitä lisäeläkelaitosten on noudatettava seuraavia periaatteita:
 - a) palkka- ja palkkiopolitiikka on vahvistettava ja pantava täytäntöön ja sitä on ylläpidettävä lisäeläkelaitoksen toiminnan, riskiprofiilin, tavoitteiden, pitkän aikavälin etujen, rahoitusvakauden ja suorituskyvyn mukaisesti, ja sen on tuettava lisäeläkelaitoksen järkevää, varovaisuusperiaatetta noudattavaa ja tehokasta johtoa ja hallinnointia;
 - b) palkka- ja palkkiopolitiikan on vastattava lisäeläkelaitoksen hallinnoimien eläkejärjestelmien jäsenten ja etuudensaajien pitkän aikavälin etuja;
 - c) palkka- ja palkkiopolitiikan on sisällettävä toimenpiteitä, joilla pyritään välttämään eturistiriidat;

- d) palkka- ja palkkiopolitiikan on oltava johdonmukainen moitteettoman ja tehokkaan riskienhallinnan kanssa eikä se saa kannustaa riskinottoon, joka on ristiriidassa lisäeläkerahaston riskiprofiilien tai sääntöjen kanssa;
- e) palkka- ja palkkiopolitiikkaa on sovellettava lisäeläkelaitokseen ja 31 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuihin palveluntarjoajiin, paitsi jos nämä palveluntarjoajat kuuluvat 2 artiklan 2 kohdan b alakohdassa mainittujen direktiivien soveltamisalaan;
- f) lisäeläkelaitoksen on vahvistettava palkka- ja palkkiopolitiikan yleiset periaatteet, tarkasteltava ja ajantasaistettava ne vähintään kolmen vuoden välein, ja vastattava tämän politiikan täytäntöönpanosta;
- g) palkkoja ja palkkioita on hallinnoitava ja valvottava selkeästi, avoimesti ja tehokkaasti.

2 JAKSO

KESKEISET TOIMINNOT

24 artikla

Yleiset säännökset

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitoksilla on seuraavat keskeiset toiminnot: riskienhallintatoiminto, sisäisen tarkastuksen toiminto ja tarvittaessa aktuaaritoiminto. Lisäeläkelaitosten on mahdollistettava se, että keskeisiä toimintoja suorittavat henkilöt voivat hoitaa tehtävänsä tehokkaasti, puolueettomasti, oikeudenmukaisesti ja riippumattomasti.

2. Lisäeläkelaitokset voivat sallia, että yksi henkilö tai organisaatioyksikkö hoitaa useampaa kuin yhtä keskeistä toimintoa, mikä ei kuitenkaan koske 26 artiklassa tarkoitettua sisäisen tarkastuksen toimintoa, jonka on oltava riippumaton muista keskeisistä toiminnoista.
3. Keskeistä toimintoa suorittavan yhden henkilön tai organisaatioyksikön on oltava eri kuin rahoittavassa yrityksessä samaa keskeistä toimintoa suorittava henkilö tai organisaatioyksikkö. Ottaen huomioon lisäeläkelaitoksen toiminnan koon, luonteen, laajuuden ja monitahoisuuden jäsenvaltiot voivat sallia, että lisäeläkelaitos suorittaa keskeisiä toimintoja samalla yksittäisellä henkilöllä tai organisaatioyksiköllä kuin rahoittava yritys, jos lisäeläkelaitos antaa selvityksen siitä, kuinka se estää tai käsittelee eturistiriitoja rahoittavan yrityksen kanssa.
4. Keskeistä toimintoa suorittavien henkilöiden on ilmoitettava kaikki vastuualueensa olennaiset havainnot ja suositukset lisäeläkelaitoksen hallinto-, johto- tai valvontaelimelle jonka on päätettävä, mihin toimiin on ryhdyttävä.
5. Rajoittamatta oikeutta olla todistamatta itseään vastaan, keskeistä toimintoa suorittavan henkilön on, ilmoitettava lisäeläkelaitoksen toimivaltaiselle viranomaiselle, jos lisäeläkelaitoksen hallinto-, johto- tai valvontaelin ei toteuta asianmukaisia ja oikea-aikaisia korjaavia toimia seuraavissa tapauksissa:
 - a) jos keskeistä toimintoa suorittava henkilö tai organisaatioyksikkö on havainnut huomattavan riskin, ettei lisäeläkelaitos noudata merkittävää lakisääteistä vaatimusta, ja ilmoittanut siitä lisäeläkelaitoksen hallinto-, johto- tai valvontaelimelle ja kun tämä voisi vaikuttaa merkittävästi jäsenten ja etuudensaajien etuihin, tai

- b) jos keskeistä toimintoa suorittava henkilö tai organisaatioyksikkö on toimintonsa suorittamisen yhteydessä havainnut lisäeläkelaitokseen ja sen toimintaan sovellettavien lakien, asetusten tai hallinnollisten määräysten merkittävän aineellisen rikkomisen ja ilmoittanut siitä lisäeläkelaitoksen hallinto-, johto- tai valvontaelimelle.

6. Jäsenvaltioiden on varmistettava toimivaltaiselle viranomaiselle 5 kohdan mukaisesti ilmoittavien henkilöiden oikeussuoja.

25 artikla

Riskienhallinta

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitoksilla on tehokas riskienhallintatoiminto, joka on oikeassa suhteessa niiden kokoon ja sisäiseen organisaatioon sekä niiden toiminnan kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen. Toiminnon on oltava rakenteeltaan sellainen, että se edistää sellaisen riskienhallintojärjestelmän toimintaa, jota varten lisäeläkelaitosten on hyväksyttävä strategioita, prosesseja ja ilmoitusmenettelyjä, joita tarvitaan sellaisten yksittäisten tai yhdistettyjen riskien ja niiden keskinäisten yhteyksien säännölliseen tunnistamiseen, mittaamiseen, seurantaan, hallintaan ja lisäeläkelaitoksen hallinto-, johto- tai valvontaelimelle ilmoittamiseen, joita on kohdistunut tai voi kohdistua kyseisiin lisäeläkelaitoksiin ja niiden hallinnoimiin eläkejärjestelmiin.

Riskienhallintajärjestelmän on oltava tehokas ja sovitettu hyvin yhteen lisäeläkelaitoksen organisaatorakenteen ja päätöksentekoprosessien kanssa.

2. Riskienhallintajärjestelmän on katettava oikeasuhteisesti lisäeläkelaitosten kokoon ja sisäiseen organisaatioon sekä sen toiminnan kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen nähden riskit, joita voi esiintyä lisäeläkelaitoksissa tai yrityksissä, joille on ulkoistettu lisäeläkelaitoksen tehtäviä tai toimia tapauksen mukaan ainakin seuraavilla aloilla:
- a) vakuutusliike ja varausten muodostaminen;
 - b) varojen ja velkojen hallinta;
 - c) sijoitukset, erityisesti johdannaiset, arvopaperistetut tuotteet ja vastaavat sitoumukset;
 - d) likviditeetti ja keskittymäriskin hallinta;
 - e) operatiivisten riskien hallinta;
 - f) vakuuttaminen ja muut riskienvähentämistekniikat;
 - g) sijoitussalkkua ja sen hoitoa koskevat ympäristöön liittyvät, sosiaaliset ja hallintotapaan liittyvät riskit ja niiden hallinta.
3. Jos jäsenet ja etuudensaajat kantavat eläkejärjestelmän sääntöjen mukaisesti riskit, riskienhallintajärjestelmässä on tarkasteltava näitä riskejä myös jäsenten ja etuudensaajien kannalta.

26 artikla

Sisäisen tarkastuksen toiminto

Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitoksilla on tehokas sisäisen tarkastuksen toiminto, joka on oikeassa suhteessa niiden kokoon ja sisäiseen organisaatioon sekä niiden toiminnan kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen. Sisäisen tarkastuksen toimintoon on sisällyttävä sen arvioiminen, ovatko sisäisen valvonnan järjestelmä ja hallintojärjestelmän muut osatekijät, mukaan lukien tapauksen mukaan ulkoistetut toiminnot, riittäviä ja tehokkaita.

27 artikla

Aktuaaritoiminto

1. Kun lisäeläkelaitos itse tarjoaa suojan biometristen riskien varalle tai takaa joko sijoituksen tuoton tai tietyn etuuskien tason, jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitoksella on tehokas aktuaaritoiminto, joka
 - a) koordinoi ja valvoo vakuutusteknisen vastuuvelan laskentaa;
 - b) arvioi vakuutusteknisen vastuuvelan laskennassa käytettävien menetelmien ja mallien ja näitä varten tehtyjen olettamien asianmukaisuuden;
 - c) arvioi vakuutusteknisen vastuuvelan laskennassa käytettyjen tietojen riittävyyden ja laadun;
 - d) vertaa vakuutusteknisen vastuuvelan laskentaa varten tehtyjä olettamia kokemuseräisiin tietoihin;

- e) ilmoittaa lisäeläkelaitoksen hallinto-, johto- tai valvontaelimelle vakuutusteknisen vastuuvelan laskennan luotettavuudesta ja asianmukaisuudesta;
 - f) antaa lausunnon lisäeläkelaitoksen yleisestä vakuutuspolitiikasta, jos lisäeläkelaitoksella on käytössä tällainen politiikka;
 - g) antaa lausunnon lisäeläkelaitoksen vakuutusjärjestelyjen asianmukaisuudesta, jos sillä on käytössä tällaisia järjestelyjä; ja
 - h) edistää riskienhallintajärjestelmän tehokasta täytäntöönpanoa.
2. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitokset nimeävät vähintään yhden siihen kuuluvan tai sen ulkopuolisen riippumattoman henkilön, joka vastaa aktuaaritoiminnosta.

3 JAKSO

HALLINTOTAPAA KOSKEVAT ASIAKIRJAT

28 artikla

Oma riskienarviointi

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitokset tekevät oman riskienarvioinnin oikeasuhteisesti kokoonsa ja sisäiseen organisaatioonsa sekä toimintansa kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen nähden ja dokumentoivat tämän arvioinnin.

Tämä riskienarviointi on tehtävä vähintään kolmen vuoden välein tai viipymättä, kun lisäeläkelaitoksen tai sen hallinnoimien eläkejärjestelmien riskiprofiilissa tapahtuu merkittäviä muutoksia. Kun tietyn eläkejärjestelmän riskiprofiili muuttuu merkittävästi, riskienarviointi voidaan rajoittaa kyseiseen eläkejärjestelmään.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitettuun riskienarviointiin sisältyy lisäeläkelaitoksen kokoon ja sisäiseen organisaatioon sekä sen toiminnan kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen nähden suhteutettuna seuraavat:
- a) kuvaus siitä, kuinka oma riskienarviointi on sisällytetty lisäeläkelaitoksen johto-, hallinnointi- ja päätöksentekoprosesseihin;
 - b) arviointi riskienhallintajärjestelmän tehokkuudesta;
 - c) kuvaus siitä, kuinka lisäeläkelaitos estää eturistiriidat rahoittavan yrityksen kanssa, jos lisäeläkelaitos ulkoistaa keskeisiä toimintoja rahoittavalle yritykselle 24 artiklan 3 kohdan mukaisesti;
 - d) arviointi lisäeläkelaitoksen kokonaisrahoitustarpeesta, mukaan lukien tapauksen mukaan kuvaus tervehdyttämissuunnitelmasta;
 - e) arviointi jäsenille ja etuudensaajille aiheutuvista riskeistä, jotka liittyvät heidän eläke-etuuksiensa maksatukseen, sekä korjaavien toimien tehokkuudesta ottaen tapauksen mukaan huomioon
 - i) indeksointimekanismit;
 - ii) etuuksien vähentämismekanismit, mukaan lukien se, missä määrin ja millä ehdoilla kertyneitä eläke-etuuksia voidaan vähentää ja kuka vähennyksen toteuttaa;

- f) laadullinen arvio mekanismeista, joilla suojataan eläke-etuuksia, mukaan lukien tapauksen mukaan lisäeläkelaitosta tai jäseniä ja etuudensaaajia hyödyttävät takeet, sopimukset ja muuntyyppinen rahoittavan yrityksen antama taloudellinen tuki, direktiivin 2009/138/EY soveltamisalaan kuuluvan vakuutusyrityksen antama vakuutus tai jälleenvakuutus tai eläkkeiden suojajärjestelmän tarjoama suoja;
 - g) laadullinen arviointi operatiivisista riskeistä;
 - h) kun ympäristöön liittyvät, sosiaaliset ja hallintotapaan liittyvät tekijät otetaan huomioon sijoituspäätöksissä, arviointi uusista tai kehittymässä olevista riskeistä, kuten ilmastonmuutokseen, luonnonvarojen käyttöön ja ympäristöön liittyvistä riskeistä sekä sosiaalisista riskeistä ja sääntelyn muuttumisen aiheuttamaan omaisuuserien arvonalenemiseen liittyvistä riskeistä.
3. Edellä olevan 2 kohdan soveltamiseksi lisäeläkelaitoksilla on oltava käytössä menetelmät, joilla tunnistetaan ja arvioidaan riskejä, joille ne ovat altistuneet tai saattavat altistua lyhyellä ja pitkällä aikavälillä ja joilla saattaa olla vaikutusta lisäeläkelaitoksen kykyyn huolehtia velvoitteistaan. Näiden menetelmien on oltava oikeasuhteisia lisäeläkelaitosten toimintoihin sisältyvien riskien suuruuteen, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen nähden. Käytetyt menetelmät on selostettava omassa riskienarvioinnissa.
4. Oma riskienarviointi on otettava huomioon lisäeläkelaitoksen strategisissa päätöksissä.

29 artikla

Vuositilinpäätös ja vuosikertomus

Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että kaikki niiden alueella rekisteröidyt tai hyväksytyt lisäeläkelaitokset laativat ja julkistavat vuositilinpäätöksen ja vuosikertomuksen, joissa otetaan huomioon jokainen lisäeläkelaitoksen hallinnoima eläkejärjestelmä, ja tarvittaessa kunkin eläkejärjestelmän tilinpäätöksen ja vuosikertomuksen. Vuositilinpäätöksen ja vuosikertomuksen on annettava oikea ja riittävä kuva lisäeläkelaitoksen varoista, vastuista ja rahoitusasemasta, ja siinä on esitettävä merkittävät sijoitukset. Vuositilinpäätöksen ja vuosikertomuksessa olevien tietojen on oltava keskenään yhtäpitäviä, kattavia ja selkeitä sekä valtuutettujen henkilöiden asianmukaisesti kansallisen oikeuden mukaisesti hyväksymiä.

30 artikla

Sijoituspolitiikan periaatteita koskeva selvitys

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jokainen niiden alueella rekisteröity tai hyväksytty lisäeläkelaitos laatii sijoituspolitiikan periaatteita koskevan kirjallisen selvityksen ja tarkistaa sitä vähintään joka kolmas vuosi. Selvitystä on tarkistettava ilman viivytystä kaikkien merkittävien sijoituspolitiikkaa koskevien muutosten jälkeen. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että kyseiseen selvitykseen sisältyvät ainakin käytetyt sijoitusriskien mittaamismenetelmät ja hallintamenetelmät ja riskienhallintaprosessit sekä strategia, jota noudattaen lisäeläkelaitos on jakanut sijoittamansa varat ottaen huomioon eläkevastuiden luonteen ja keston ja sen, miten sijoituspolitiikassa otetaan huomioon ympäristöön liittyvät, sosiaaliset ja hallintotapaan liittyvät tekijät. Selvitys on julkistettava.

2 LUKU

Ulkoistaminen ja sijoitusten hoito

31 artikla

Ulkoistaminen

1. Jäsenvaltiot voivat sallia tai vaatia, että niiden alueella rekisteröidyt tai hyväksytyt lisäeläkelaitokset siirtävät mitä tahansa toimintojaan, mukaan luettuina keskeiset toiminnot sekä johtaminen ja hallinnointi, kokonaan tai osittain palveluntarjoajille, jotka toimivat kyseisten lisäeläkelaitosten puolesta.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitoksilla, jotka ulkoistavat keskeisiä toimintoja tai muita tehtäviä, säilyy täysi vastuu tämän direktiivin mukaisista velvoitteistaan.
3. Keskeisten toimintojen tai muiden tehtävien ulkoistamista ei saa toteuttaa tavalla, joka johtaa johonkin seuraavista tapahtumista:
 - a) kyseisen lisäeläkelaitoksen hallintojärjestelmän laatu heikkenee;
 - b) operatiivinen riski kasvaa kohtuuttomasti;
 - c) toimivaltaisilla viranomaisilla on heikommat mahdollisuudet valvoa, täyttääkö lisäeläkelaitos velvoitteensa;
 - d) jatkuvan ja tyydyttävän palvelun tarjoaminen jäsenille ja etuudensaajille heikkenee.

4. Lisäeläkelaitosten on varmistettava ulkoistettujen toimintojen moitteeton toiminta palveluntarjoajan valintamenettelyn ja kyseisen palveluntarjoajan toimien jatkuvan seurannan avulla.
5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitokset, jotka ulkoistavat keskeisiä toimintoja, lisäeläkelaitoksen johtamisen ja hallinnoinnin tai muita tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvia toimintoja, tekevät kirjallisen sopimuksen palveluntarjoajan kanssa. Tällaisen sopimuksen on oltava oikeudellisesti täytäntöönpanokelpoinen, ja siinä on selkeästi määriteltävä lisäeläkelaitoksen ja palveluntarjoajan oikeudet ja velvollisuudet.
6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitokset ilmoittavat hyvissä ajoin ennakolta toimivaltaisille viranomaisille aikomuksistaan ulkoistaa tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvia toimintoja. Kun ulkoistaminen koskee lisäeläkelaitosten keskeisiä toimintoja tai johtamista ja hallinnointia, toimivaltaisille viranomaisille on ilmoitettava ulkoistamisesta ennen sitä koskevan sopimuksen voimaantuloa. Jäsenvaltioiden on myös varmistettava, että lisäeläkelaitokset ilmoittavat toimivaltaisille viranomaisille myöhemmin tehtävistä ulkoistettuihin toimintoihin liittyvistä merkittävistä muutoksista.
7. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet pyytää lisäeläkelaitoksilta ja palveluntarjoajilta milloin tahansa tietoja ulkoistetuista keskeisistä toiminnoista tai muista toiminnoista.

32 artikla

Sijoitusten hoito

Jäsenvaltiot eivät saa estää lisäeläkelaitoksia nimeämästä sijoitussalkun hoitajiksi toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneita omaisuudenhoitajia, jotka on asianmukaisesti hyväksytty tämän toiminnan harjoittamiseen direktiivien 2009/65/EY, 2009/138/EY, 2011/61/EU, 2013/36/EU ja 2014/65/EU mukaisesti, eivätkä tämän direktiivin 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja hyväksytyjä yhteisöjä.

3 LUKU

Säilytysyhteisö

33 artikla

Säilytysyhteisön nimeäminen

1. Kotijäsenvaltio voi edellyttää, että lisäeläkelaitos nimeää sellaiselle ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmälle, jossa jäsenet ja etuudensaajat kantavat kokonaisuudessaan sijoitusriskin, yhden tai useamman säilytysyhteisön 34 ja 35 artiklan mukaiseen varojen säilyttämiseen ja valvontatehtäviin. Vastaanottava jäsenvaltio voi vaatia näitä lisäeläkelaitoksia nimeämään yhden tai useamman säilytysyhteisön 34 ja 35 artiklan mukaiseen varojen säilyttämiseen ja valvontatehtäviin niiden harjoittaessa rajatylittävää toimintaa 11 artiklan mukaisesti, edellyttäen että sen kansallinen oikeus edellyttää säilytysyhteisön nimeämistä.
2. Kotijäsenvaltio voi edellyttää, että lisäeläkelaitos nimeää sellaisten ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmien osalta, jossa jäsenet ja etuudensaajat eivät kanna kokonaisuudessaan sijoitusriskiä, yhden tai useamman säilytysyhteisön 34 ja 35 artiklan mukaiseen varojen säilyttämiseen ja valvontatehtäviin.
3. Jäsenvaltiot eivät saa rajoittaa lisäeläkelaitoksia nimeämästä toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneita säilytysyhteisöjä, jotka on asianmukaisesti hyväksytty direktiivin 2013/36/EU tai 2014/65/EU mukaisesti tai jotka on hyväksytty direktiivissä 2009/65/EY tai 2011/61/EU tarkoitetuiksi säilytysyhteisöiksi.

4. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet, jotta toimivaltaiset viranomaiset voivat kansallisen oikeutensa nojalla kieltää 48 artiklan mukaisesti alueellaan sijaitsevan omaisuudenhoidajan tai säilytisyhteisön hallussa olevien varojen vapaan käyttämisen lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen pyynnöstä.
5. Säilytisyhteisö on nimettävä kirjallisella sopimuksella. Sopimuksessa on määritettävä se tietojen toimittaminen, joka katsotaan tarpeelliseksi, jotta säilytisyhteisö voi suorittaa sille tässä direktiivissä ja muissa asiaankuuluvissa laeissa, asetuksissa tai hallinnollisissa määräyksissä annetut tehtävät.
6. Suorittaessaan 34 ja 35 artiklassa säädettyjä tehtäviä lisäeläkelaitoksen ja säilytisyhteisön on toimittava rehellisesti, oikeudenmukaisesti, ammattimaisesti, riippumattomasti ja järjestelmän jäsenten ja etuudensaajien edun mukaisesti.
7. Säilytisyhteisö ei saa harjoittaa lisäeläkelaitoksen osalta toimintaa, joka voi aiheuttaa eturistiriitoja lisäeläkelaitoksen, eläkejärjestelmän jäsenten ja etuudensaajien ja itsensä välillä, paitsi jos säilytisyhteisö on toiminnallisesti ja hierarkkisesti erottanut säilytystehtäviensä hoitamisen muista mahdollisesti ristiriitaisista tehtävistään ja mahdolliset eturistiriidat tunnistetaan ja käsitellään, niitä valvotaan ja ne ilmoitetaan asianmukaisesti eläkejärjestelmän jäsenille ja etuudensaajille sekä lisäeläkelaitoksen hallinto-, johto- tai valvontaelimelle.
8. Jos säilytisyhteisöä ei nimetä, lisäeläkelaitosten on otettava käyttöön järjestelyt, joilla ehkäistään ja ratkaistaan eturistiriidat hoidettaessa tehtäviä, joita yleensä hoitavat säilytisyhteisöt ja omaisuudenhoidajat.

34 artikla

Varojen säilyttäminen ja säilytysyhteisön vastuu

1. Jos sellaiset eläkejärjestelmään liittyvän lisäeläkelaitoksen varat, jotka muodostuvat rahoitusvälineistä, joita voidaan säilyttää, annetaan säilytysyhteisön säilytettäväksi, säilytysyhteisön on säilytettävä kaikkia rahoitusvälineitä, jotka voidaan kirjata säilytysyhteisön kirjanpitoon avatulle rahoitusvälinetilille, ja kaikkia rahoitusvälineitä, jotka voidaan fyysisesti toimittaa säilytysyhteisölle.

Säilytysyhteisön on tätä varten varmistettava, että rahoitusvälineet, jotka voidaan kirjata säilytysyhteisön kirjanpitoon avatulle rahoitusvälinetilille, kirjataan säilytysyhteisön kirjanpitoon lisäeläkelaitoksen nimissä avatuille erillisille tileille direktiivissä 2014/65/EU vahvistettujen sääntöjen mukaisesti, jotta niiden voidaan milloin tahansa todeta selkeästi kuuluvan mainitulle lisäeläkelaitokselle tai eläkejärjestelmän jäsenille ja etuudensaajille.

2. Jos eläkejärjestelmään liittyvän lisäeläkelaitoksen varat koostuvat muista kuin 1 kohdassa tarkoitetuista varoista, säilytysyhteisön on todennettava, että lisäeläkelaitos omistaa varat, ja sen on pidettävä kirjaa näistä varoista. Todentaminen on tehtävä lisäeläkelaitoksen toimittamien tietojen tai asiakirjojen perusteella ja ulkopuolisen näytön perusteella, jos sellaista on saatavilla. Säilytysyhteisön on pidettävä kirjanpitoa ajan tasalla.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että säilytysyhteisö on vastuussa lisäeläkelaitokselle ja jäsenille ja etuudensaajille tappioista, joita niille aiheutuu säilytysyhteisön velvoitteiden täyttämisen perusteettomasta laiminlyömisestä tai sen tehtävien puutteellisesta suorittamisesta.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että se, että säilytysyhteisö on siirtänyt kaikki tai osan säilyttämistään varoista kolmannelle osapuolelle, ei vaikuta kyseisen säilytysyhteisön 3 kohdassa tarkoitettuun vastuuseen.
5. Jos varojen säilytykseen ei nimetä säilytysyhteisöä, lisäeläkelaitosten on vähintään
 - a) varmistettava, että rahoitusvälineitä hoidetaan ja suojellaan asianmukaisesti;
 - b) pidettävä kirjaa, minkä avulla lisäeläkelaitos pystyy yksilöimään kaikki varat jatkuvasti ja viipymättä;
 - c) toteutettava tarvittavat toimenpiteet estääkseen varojen säilyttämiseen liittyvät eturistiriidat;
 - d) ilmoitettava pyynnöstä toimivaltaisille viranomaisille, miten varoja säilytetään.

35 artikla

Valvontatehtävät

1. Valvontatehtäviin nimetyn säilytysyhteisön on 34 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettujen tehtävien lisäksi:
 - a) toteutettava lisäeläkelaitoksen toimeksiannot, jolleivät ne ole ristiriidassa kansallisen oikeuden tai lisäeläkelaitoksen sääntöjen kanssa;
 - b) varmistettava, että eläkejärjestelmään liittyvän lisäeläkelaitoksen varoja koskeviin liiketoimiin liittyvät maksut suoritetaan lisäeläkelaitokselle yleensä käytössä olevissa määräajoissa; ja

- c) varmistettava, että varojen tuottamat tulot käytetään lisäeläkelaitoksen sääntöjen mukaisesti.
- 2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltio voi määrätä muita valvontatehtäviä säilytysyhteisön suoritettaviksi.
- 3. Jos valvontatehtäviin ei nimetä säilytysyhteisöä, lisäeläkelaitoksen on otettava käyttöön menettelyt, joilla varmistetaan, että lisäeläkelaitos suorittaa asianmukaisesti valvontatehtävät, jotka muutoin kuuluisivat säilytysyhteisöjen valvonnan piiriin.

IV OSASTO

ELÄKEJÄRJESTELMÄN MAHDOLLISILLE JÄSENILLE, JÄSENILLE JA ETUUDENSAAJILLE ANNETTAVAT TIEDOT

1 LUKU

Yleiset säännökset

36 artikla

Periaatteet

- 1. Ottaen huomioon eläkejärjestelmän luonteen jäsenvaltioiden on varmistettava, että jokainen niiden alueella rekisteröity tai hyväksytty lisäeläkelaitos antaa
 - a) mahdollisille jäsenille vähintään 41 artiklassa tarkoitetut tiedot;

- b) jäsenille vähintään 37–40, 42 ja 44 artiklassa tarkoitetut tiedot; ja
- c) etuudensaajille vähintään 37, 43 ja 44 artiklassa tarkoitetut tiedot.

2. Kohdassa 1 mainittujen tietojen on täytettävä seuraavat vaatimukset:

- a) ne on saatettava ajan tasalle säännöllisesti;
- b) ne on oltava kirjoitettu selkeästi käyttäen selkeää, ytimekästä ja ymmärrettävää kieltä sekä välttämällä ammattikielen käyttöä ja teknisiä termejä, jos niiden sijasta voidaan käyttää yleiskielen sanoja;
- c) ne eivät saa olla harhaanjohtavia, ja käsitteistön ja sisällön johdonmukaisuus on varmistettava;
- d) niiden esitystavan on oltava helppolukuinen;
- e) niiden on oltava saatavilla sen jäsenvaltion jollakin virallisella kielellä, jonka ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä koskevaa sosiaali- ja työoikeutta sovelletaan kyseiseen eläkejärjestelmään; ja
- f) ne on asetettava mahdollisten jäsenten, jäsenten ja etuudensaajien saataville veloituksetta sähköisessä muodossa, mukaan luettuna pysyvällä välineellä tai verkkosivuston kautta, tai paperikopiona.

3. Jäsenvaltiot voivat ottaa käyttöön ja pitää voimassa lisämääräyksiä mahdollisille jäsenille, jäsenille ja etuudensaajille annettavista tiedoista.

37 artikla

Eläkejärjestelmää koskevat yleiset tiedot

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava kaikkien alueellaan rekisteröityjen tai hyväksytyjen lisäeläkelaitosten osalta, että jäsenille ja etuudensaajille annetaan riittävästi tietoja lisäeläkelaitoksen hallinnoiman kyseisen eläkejärjestelmän ehdoista, erityisesti seuraavat tiedot:
 - a) lisäeläkelaitoksen nimi ja jäsenvaltio, jossa se on rekisteröity tai hyväksytty, sekä sen toimivaltaisen viranomaisen nimi;
 - b) eläkejärjestelmän osapuolten oikeudet ja velvollisuudet;
 - c) sijoitusprofiilia koskevat tiedot;
 - d) jäsenten ja etuudensaajien kantamien rahoitusriskien luonne;
 - e) eläkejärjestelmän täysimääräisiä tai osittaisia takeita taikka tiettyä etuuksien tasoa mahdollisesti koskevat ehdot tai, jos eläkejärjestelmän nojalla ei anneta mitään takeita, maininta siitä;
 - f) mahdolliset mekanismit, joilla kertyneitä etuuksia suojataan, tai mahdolliset etuuksien vähentämismekanismit;
 - g) jos jäsenet kantavat sijoitusriskin tai voivat tehdä sijoituspäätöksiä, tiedot eläkejärjestelmään liittyvien sijoitusten aiemmasta tuotto- tai arvonkehityksestä vähintään viiden vuoden ajalta tai kaikilta eläkejärjestelmän toimintavuosilta, jos niitä on vähemmän kuin viisi;

- h) jäsenten ja etuudensaajien kantamien kustannusten rakenne järjestelmissä, joissa ei vahvisteta tiettyä etuuksien tasoa;
 - i) jäsenille tarjolla olevat eläke-etuuksien ottamista koskevat vaihtoehdot;
 - j) jos jäsenellä on oikeus eläkeoikeuksien siirtoon, tiedot tällaiseen siirtoon liittyvistä järjestelyistä.
2. Niiden eläkejärjestelmien osalta, joissa jäsenet kantavat sijoitusriskin ja joissa tarjotaan useampi kuin yksi vaihtoehto, joilla on eri sijoitusprofiili, jäsenille on ilmoitettava ehdot, jotka koskevat saatavilla olevia sijoitusvaihtoehtoja sekä tapauksen mukaan oletuksena olevaa sijoitusvaihtoehtoa, ja eläkejärjestelmän sääntö, jonka mukaan tietty jäsen liitetään yksittäiseen sijoitusvaihtoehtoon.
3. Jäsenten ja etuudensaajien tai heidän edustajiensa on saatava kohtuullisen ajan kuluessa kaikki eläkejärjestelmän sääntöihin tehtäviä muutoksia koskevat olennaiset tiedot. Lisäksi lisäeläkelaitoksen on annettava heidän saatavilleen selvitys vakuutusteknisen vastuuvelan merkittävien muutosten vaikutuksista jäsenten ja etuudensaajien kannalta.
4. Lisäeläkelaitosten on asetettava saataville tässä artiklassa mainitut yleiset tiedot eläkejärjestelmästä.

2 LUKU

Eläke-etuusote ja lisätiedot

38 artikla

Yleiset säännökset

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitokset laativat ytimekkään asiakirjan, jossa annetaan keskeiset tiedot kullekin jäsenelle, ottaen huomioon kansallisten eläkejärjestelmien ja kansallisen sosiaali-, työ- ja vero-oikeuden erityispiirteet, jäljempänä 'eläke-etuusote'. Asiakirjan otsikossa on oltava maininta "eläke-etuusote".
2. Tarkka päivämäärä, johon eläke-etuusotteen tiedot viittaavat, on ilmoitettava selkeästi.
3. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että eläke-etuusotteen tiedot ovat tarkkoja, ajantasaisia ja että ne asetetaan vähintään vuosittain veloituksetta jokaisen jäsenen saataville sähköisessä muodossa, mukaan luettuna pysyvällä välineellä tai verkkosivuston kautta, tai paperikopiona. Jäsenille on toimitettava pyynnöstä paperikopio sähköisesti toimitettujen tietojen lisäksi.
4. Eläke-etuusotteeseen sisältyvien tietojen merkittävät muutokset edelliseen vuoteen verrattuna on ilmoitettava selkeästi.

5. Jäsenvaltioiden on laadittava säännöt, joilla määritellään 39 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitetut oletamat. Lisäeläkelaitosten on sovellettava näitä sääntöjä määrittämiseen tarvittaessa sijoitusten vuotuisen nimellistuotto prosentin, vuotuisen inflaation ja tulevat palkat.

39 artikla

Eläke-etuusote

1. Eläke-etuusotteessa on ilmoitettava jäsenille vähintään seuraavat keskeiset tiedot:
- a) jäsenen henkilötiedot, mukaan lukien tapauksen mukaan lakisääteinen eläkeikä, eläkejärjestelmässä vahvistettu tai lisäeläkelaitoksen arvioima eläkeikä tai jäsenen asettama eläkeikä;
 - b) lisäeläkelaitoksen nimi ja osoite yhteydenottoa varten sekä jäsenen eläkejärjestelmän tunnistetiedot;
 - c) tapauksen mukaan tiedot eläkejärjestelmän tarjoamista täysimääräisistä tai osittaisista takeista ja tarvittaessa lisätietojen saantipaikka;
 - d) tiedot a alakohdassa tarkoitetun eläkeiän perusteella tehdyistä eläke-ennusteista sekä vastuuvapauslauseke, jossa todetaan, että kyseiset ennusteet saattavat poiketa saatujen etuuksien lopullisesta arvosta. Jos eläke-ennusteet perustuvat talousskenaarioihin, tietoihin on sisällyttävä myös ennusteen kannalta paras mahdollinen skenaario ja epäedullinen skenaario ottaen huomioon eläkejärjestelmän erityisluonne;

- e) tiedot kertyneistä etuuksista tai karttuneesta pääomasta ottaen huomioon eläkejärjestelmän erityisluonne;
 - f) tiedot rahoittavan yrityksen ja jäsenen eläkejärjestelmään suorittamista maksuista vähintään viimeisten 12 kuukauden ajalta ottaen huomioon eläkejärjestelmän erityisluonne;
 - g) erittely lisäeläkelaitoksen vähentämistä kustannuksista vähintään viimeisten 12 kuukauden ajalta;
 - h) tiedot koko eläkejärjestelmän rahastointitasosta.
2. Jäsenvaltioiden on vaihdettava eläke-etuusotteen muotoa ja sisältöä koskevia parhaita käytäntöjä 60 artiklan mukaisesti.

40 artikla

Lisätiedot

1. Eläke-etuusotteessa on ilmoitettava, mistä ja millä tavalla saa muun muassa seuraavia lisätietoja:
- a) käytännönläheiset lisätiedot eläkejärjestelmän jäsenelle tarjoamista vaihtoehdoista;
 - b) 29 ja 30 artiklassa tarkoitetut tiedot;
 - c) tapauksen mukaan tiedot olettamista, joita käytetään elinkorkoina ilmaistuihin määriin, erityisesti kun kyse on elinkoron tasosta, tarjoajan tyypistä ja elinkoron kestosta;
 - d) tiedot etuuksien tasosta työsuhteen päättyessä.

2. Kun kyse on eläkejärjestelmistä, joissa jäsenet kantavat sijoitusriskin ja joissa jäsen sidotaan sijoitusvaihtoehtoon kyseisessä eläkejärjestelmässä vahvistetulla erityisellä säännöllä, eläke-etuusotteessa on ilmoitettava, mistä lisätietoja saa.

3 LUKU

Muut toimitettavat tiedot ja asiakirjat

41 artikla

Eläkejärjestelmän mahdollisille jäsenille annettavat tiedot

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava lisäeläkelaitoksia varmistamaan, että mahdollisille jäsenille, joita ei liitetä automaattisesti eläkejärjestelmään, annetaan ennen kyseiseen eläkejärjestelmään liittymistä seuraavat tiedot:
- a) heidän käytettävissään olevat merkitykselliset vaihtoehdot, sijoitusvaihtoehdot mukaan luettuina;
 - b) eläkejärjestelmän merkitykselliset ominaisuudet, etuuksien luonne mukaan luettuna;
 - c) tiedot siitä, onko ympäristöön ja ilmastoon liittyvät, sosiaaliset ja hyvään hallintotapaan liittyvät tekijät huomioitu sijoituspoltiikassa, ja jos on, miten; ja
 - d) mistä lisätietoja on saatavilla.

2. Kun jäsenet kantavat sijoitusriskin tai voivat tehdä sijoituspäätöksiä, mahdollisille jäsenille on annettava tiedot eläkejärjestelmään liittyvien sijoitusten aiemmasta tuotto- tai arvonkehityksestä vähintään viiden vuoden ajalta tai kaikilta eläkejärjestelmän toimintavuosilta, jos niitä on vähemmän kuin viisi, sekä tiedot jäsenten ja etuudensaajien kantamien kustannusten rakenteesta.
3. Jäsenvaltioiden on vaadittava lisäeläkelaitoksia varmistamaan, että mahdollisille jäsenille, jotka liitetään automaattisesti eläkejärjestelmään, annetaan viipymättä kyseiseen eläkejärjestelmään liittämisen jälkeen seuraavat tiedot:
 - a) heidän käytettävissään olevat merkitykselliset vaihtoehdot, sijoitusvaihtoehdot mukaan luettuina;
 - b) eläkejärjestelmän merkitykselliset ominaisuudet, etuuksien luonne mukaan luettuna;
 - c) tiedot siitä, onko ympäristöön ja ilmastoon liittyvät, sosiaaliset ja yrityksen hallintotapaan liittyvät tekijät otettu huomioon sijoituspolitiikassa, ja jos on, miten; ja
 - d) mistä lisätietoja on saatavilla.

42 artikla

Jäsenille eläkkeelle siirtymistä edeltävässä vaiheessa annettavat tiedot

Eläke-etuusotteen lisäksi lisäeläkelaitosten on toimitettava kullekin jäsenelle tiedot heille tarjolla olevista eläke-etuuksien ottamista koskevista maksatusvaihtoehdoista hyvissä ajoin ennen 39 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettua eläkeikää tai jäsenen pyynnöstä.

43 artikla

Etuudensaajille maksatusvaiheessa annettavat tiedot

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava lisäeläkelaitoksia antamaan etuudensaajille säännöllisesti tiedot maksettaviksi tulleista etuuksista ja vastaavista maksatusvaihtoehdoista.
2. Lisäeläkelaitosten on ilmoitettava etuudensaajille viipymättä sen jälkeen, kun on tehty lopullinen päätös, jonka seurauksena on maksettavien etuuksien väheneminen, ja kolme kuukautta ennen päätöksen täytäntöönpanoa.
3. Jos etuudensaajat kantavat merkittävän sijoitusriskin maksatusvaiheen aikana, jäsenvaltioiden on varmistettava, että etuudensaajat saavat säännöllisesti asianmukaiset tiedot.

44 artikla

Eläkejärjestelmän jäsenille ja etuudensaajille pyynnöstä annettavat lisätiedot

Lisäeläkelaitoksen on annettava jäsenen, etuudensaajan tai heidän edustajiensa pyynnöstä seuraavat lisätiedot:

- a) 29 artiklassa tarkoitettu vuositilinpäätös ja vuosikertomus tai, jos lisäeläkelaitos vastaa useammasta kuin yhdestä järjestelmästä, heitä koskevan eläkejärjestelmän vuositilinpäätös ja vuosikertomus;
- b) 30 artiklassa tarkoitettu sijoituspolitiikan periaatteita koskeva selvitys;
- c) tarkemmat tiedot olettamista, joita on käytetty 39 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitettujen ennusteiden tuottamiseen.

V OSASTO

VAKAVARAISUUSVALVONTA

1 LUKU

Vakavaraisuusvalvontaa koskevat yleiset säännöt

45 artikla

Vakavaraisuusvalvonnan päätavoite

1. Vakavaraisuusvalvonnan päätavoitteena on jäsenten ja etuudensaajien oikeuksien suojelu sekä lisäeläkelaitosten vakauden ja hyvän kunnon varmistaminen.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisille viranomaisille annetaan tarvittavat keinot ja että niillä on tarvittava asiantuntemus, valmius ja toimivalta 1 kohdassa säädetyn valvonnan päätavoitteen toteuttamista varten.

46 artikla

Vakavaraisuusvalvonnan laajuus

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitosten vakavaraisuutta valvotaan, mukaan lukien tapauksen mukaan seuraavien osa-alueiden valvonta:

- a) toiminnan edellytykset;
- b) vakuutustekninen vastuuelka;

- c) vakuutusteknisen vastuuvelan rahoittaminen;
- d) lakisääteiset omat varat;
- e) käytettävissä oleva solvenssimarginaali;
- f) vaadittu solvenssimarginaali;
- g) sijoittamista koskevat säännöt;
- h) sijoitusten hoito;
- i) hallintojärjestelmä; ja
- j) jäsenille ja etuudensaajille toimitettavat tiedot.

47 artikla

Vakavaraisuusvalvonnan yleiset periaatteet

1. Kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset ovat vastuussa lisäeläkelaitosten vakavaraisuusvalvonnasta.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että valvonta perustuu tulevaisuuteen suuntautuvaan ja riskilähtöiseen lähestymistapaan.
3. Lisäeläkelaitosten valvonnassa on yhdistyttävä asianmukaisesti niiden ulkopuolella toteutetut toimet ja paikan päällä tapahtuvat tarkastukset ja.

4. Valvontaan liittyvää toimivaltaa on käytettävä oikea-aikaisesti ja oikeasuhteisesti lisäeläkelaitosten toiminnan kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen nähden.
5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset tarkastelevat asianmukaisesti toimiansa mahdollisia vaikutuksia unionin rahoitusjärjestelmien vakauteen, erityisesti hätätilanteissa.

48 artikla

Toimivaltaisten viranomaisten valtuudet puuttua toimintaan ja tehtävät

1. Toimivaltaisten viranomaisten on edellytettävä, että jokaisella niiden alueella rekisteröidyllä tai hyväksytyllä lisäeläkelaitoksella on asianmukainen hallinto- ja kirjanpitojärjestelmä sekä riittävä sisäisen tarkastuksen menettely.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden toimivaltaiset viranomaiset voivat määrätä hallinnollisia seuraamuksia ja muita toimenpiteitä, joita sovelletaan kaikkeen tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi annettujen kansallisten säännösten rikkomiseen, ja toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet varmistaakseen, että ne pannaan täytäntöön, sanotun kuitenkin rajoittamatta toimivaltaisten viranomaisten valvontavaltuuksia ja jäsenvaltioiden oikeutta säätää ja määrätä rikosoikeudellisia seuraamuksia. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden määräämät hallinnolliset seuraamukset ja muut toimenpiteet ovat tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.
3. Jäsenvaltiot voivat päättää olla antamatta tämän direktiivin mukaisia hallinnollisia seuraamuksia koskevia sääntöjä sellaisten rikkomisten osalta, joihin sovelletaan niiden kansallisen oikeuden nojalla rikosoikeudellisia seuraamuksia. Tässä tapauksessa jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle asianomaiset rikoslainsäädännön säännökset.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset julkistavat ilman aiheutonta viivytystä kaikki hallinnolliset seuraamukset tai muut toimenpiteet, jotka on määrätty tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi annettujen kansallisten säännösten rikkomisesta ja joihin ei määräaikaan mennessä ole haettu muutosta, mukaan lukien tiedot rikkomisen tyypistä ja luonteesta sekä rikkomisesta vastuussa olevien henkilöiden henkilöllisyys. Jos toimivaltainen viranomainen kuitenkin katsoo, että oikeushenkilöiden tunnistetietojen tai luonnollisten henkilöiden henkilöllisyyden tai henkilötietojen julkistaminen on tällaisten tietojen julkistamisen oikeasuhteisuudesta tehdyn tapauskohtaisen arvioinnin perusteella kohtuutonta, tai jos tällainen julkistaminen vaarantaisi rahoitusmarkkinoiden vakauden tai meneillään olevan tutkimuksen, toimivaltainen viranomainen voi päättää lykätä seuraamusten julkistamista, luopua niiden julkistamisesta tai julkistaa ne anonymisti.
5. Lisäeläkelaitoksen toiminnan kieltävä tai sitä rajoittava päätös on perusteltava yksityiskohtaisesti ja annettava tiedoksi kyseiselle lisäeläkelaitokselle. Tämä päätös on annettava tiedoksi myös vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle, joka toimittaa sen kaikille toimivaltaisille viranomaisille, kun on kyse 11 artiklassa tarkoitetusta rajatylittävästä toiminnasta.
6. Toimivaltaiset viranomaiset voivat myös rajoittaa lisäeläkelaitoksen varojen vapaata käyttämistä tai kieltää sen kokonaan, erityisesti kun
 - a) lisäeläkelaitos ei ole muodostanut riittävää koko liiketoimintansa käsittävää vakuutusteknistä vastuuvetä tai sen varat ovat riittämättömät kattamaan vakuutusteknisen vastuuvetän;
 - b) lisäeläkelaitos ei enää täytä lakisääteisiä omia varoja koskevia vaatimuksia.
7. Jäsenten ja etuudensaajien etujen suojaamiseksi toimivaltaiset viranomaiset voivat siirtää niiden alueella rekisteröidyn tai hyväksytyn lisäeläkelaitoksen toiminnasta vastaavien henkilöiden kotijäsenvaltion oikeuden mukaisen toimivallan kokonaan tai osittain erityiselle edustajalle, joka on sopiva käyttämään tätä toimivaltaa.

8. Toimivaltainen viranomainen voi rajoittaa sen alueella rekisteröidyn tai hyväksytyn lisäeläkelaitoksen toimintaa tai kieltää sen kokonaan, erityisesti jos
- a) lisäeläkelaitos ei turvaa eläkejärjestelmän jäsenten ja etuudensaajien etuja asianmukaisesti;
 - b) lisäeläkelaitos ei enää täytä toiminnalle asetettuja edellytyksiä;
 - c) lisäeläkelaitos laiminlyö vakavasti siihen sovellettavan säännösten mukaan sille kuuluvia velvoitteita;
 - d) lisäeläkelaitos ei rajatylittävässä toiminnassaan noudata ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin sovellettavia vastaanottavan jäsenvaltion sosiaali- ja työlainsäädännön vaatimuksia.
9. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän direktiivin mukaisesti annettuihin lakeihin, asetuksiin tai hallinnollisiin määräyksiin perustuvista lisäeläkelaitosta koskevat päätökset voidaan saattaa tuomioistuimen käsiteltäviksi.

49 artikla

Valvojan tarkastusprosessi

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on tarvittavat valtuudet tarkastella sellaisia strategioita, prosesseja ja raportointimenettelyjä, joita lisäeläkelaitokset ovat ottaneet käyttöön tämän direktiivin nojalla annettujen lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten noudattamiseksi, lisäeläkelaitosten toiminnan koko, luonne, laajuus ja monitahoisuus huomioon ottaen.

Kyseisessä tarkastuksessa on otettava huomioon lisäeläkelaitosten toimintaolosuhteet ja tarvittaessa ulkoistettuja keskeisiä toimintoja tai muita tehtäviä niille suorittavat osapuolet. Tarkastukseen on sisällyttävä seuraavat osat:

- a) hallintojärjestelmää koskevien laadullisten vaatimusten arviointi;
 - b) lisäeläkelaitokseen kohdistuvien riskien arviointi;
 - c) sen arviointi, kuinka lisäeläkelaitos kykenee arvioimaan ja hallitsemaan näitä riskejä.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on seurantavälineet, kuten stressitestit, joilla ne voivat todeta lisäeläkelaitoksen taloudellisten edellytysten heikkenemisen ja valvoa, kuinka heikkenemistä torjutaan.
3. Toimivaltaisilla viranomaisilla on oltava tarvittavat valtuudet vaatia lisäeläkelaitoksia korjaamaan valvojan tarkastusprosessin aikana todetut heikkoudet ja puutteet.
4. Toimivaltaisten viranomaisten on vahvistettava 1 kohdassa säädetyn tarkastuksen toteuttamisen vähimmäistiheys ja laajuus ottaen huomioon kyseisen lisäeläkelaitoksen toiminnan koon, luonteen, laajuuden ja monitahoisuuden.

50 artikla

Toimivaltaisille viranomaisille toimitettavat tiedot

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on kaikkien niiden alueella rekisteröityjen tai hyväksytyjen lisäeläkelaitosten osalta tarvittavat valtuudet ja keinot

- a) vaatia lisäeläkelaitosta, sen hallinto-, johto- tai valvontaelintä tai sen toiminnasta tosiasiallisesti vastaavia tai keskeisiä toimintoja suorittavia henkilöitä toimittamaan sille milloin tahansa tietoa kaikista lisäeläkelaitoksen liiketoimintaan liittyvistä seikoista tai kaikki lisäeläkelaitoksen liiketoimintaan liittyvät asiakirjat;
- b) valvoa lisäeläkelaitoksen ja muiden yritysten tai lisäeläkelaitosten välisiä suhteita, kun lisäeläkelaitokset ulkoistavat keskeisiä toimintoja tai muita toimintoja kyseisille yrityksille tai lisäeläkelaitoksille ja kun tapahtuu edelleenulkoistamista ja tällä on vaikutusta lisäeläkelaitoksen taloudelliseen asemaan tai se on tärkeää tehokkaan valvonnan kannalta;
- c) saada seuraavat asiakirjat: oma riskienarviointi, selvitys sijoituspolitiikkaa koskevista periaatteista, vuositilinpäätös ja vuosikertomus sekä kaikki muut valvonnan kannalta välttämättömät asiakirjat;
- d) vahvistaa, mitkä asiakirjat ovat tarpeen valvontaa varten, mukaan lukien
 - i) sisäiset osavuosikatsaukset;
 - ii) vakuutusmatemaattiset arviot ja yksityiskohtaiset olettamat;
 - iii) varojen ja vastuiden vastaavuutta koskevat ("asset-liability") -selvitykset;

- iv) todisteet sijoituspolitiikkaa koskevien periaatteiden noudattamisesta;
 - v) todisteet suunnitelmien mukaisesta maksuosuuksien suorittamisesta;
 - vi) edellä 29 artiklassa tarkoitettusta tilintarkastuksesta vastaavien henkilöiden kertomukset;
- e) suorittaa tarkastuksia paikalla lisäeläkelaitoksen toimitiloissa ja tarvittaessa ulkoistettujen ja edelleenulkoistettujen toimintojen osalta ja tarkastaa, noudatetaanko toiminnassa valvontasääntöjä;
- f) pyytää lisäeläkelaitoksilta milloin tahansa tietoja ulkoistetuista ja edelleenulkoistetuista toiminnoista.

51 artikla

Avoimuus ja vastuuvollisuus

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset suorittavat tässä direktiivissä säädetty tehtävät avoimesti, riippumattomasti ja vastuullisesti huolehtien asianmukaisesti luottamuksellisten tietojen suojasta.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava seuraavien tietojen julkistaminen:
 - a) ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä koskevat lait, asetukset, hallinnolliset määräykset ja yleisohjeet sekä tieto siitä, onko jäsenvaltio päättänyt soveltaa tätä direktiiviä 4 ja 5 artiklan mukaisesti;
 - b) 49 artiklassa säädettyä valvojan tarkastusprosessia koskevat tiedot;

- c) vakavaraisuuskehysten soveltamiseen liittyviä keskeisiä seikkoja koskevat yhteen kootut tilastotiedot;
 - d) vakavaraisuusvalvonnan päätavoite ja tiedot toimivaltaisten viranomaisten pääasiallisista toiminnoista ja tehtävistä;
 - e) tämän direktiivin nojalla annettujen kansallisten säännösten rikkomiseen sovellettavia hallinnollisia seuraamuksia ja muita toimenpiteitä koskevat säännöt.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niillä on käytössä ja ne soveltavat avoimia menettelyjä toimivaltaisten viranomaisten hallinto- ja johtoelinten jäsenten nimittämisessä ja erottamisessa.

2 LUKU

Salassapitovelvollisuus ja tietojenvaihto

52 artikla

Salassapitovelvollisuus

1. Jäsenvaltioiden on vahvistettava säännöt, joilla varmistetaan, että salassapitovelvollisuus koskee kaikkia henkilöitä, jotka työskentelevät tai ovat työskennelleet toimivaltaisten viranomaisten palveluksessa, sekä toimivaltaisten viranomaisten puolesta toimivia tilintarkastajia ja asiantuntijoita. Kyseiset henkilöt eivät saa ilmaista tehtäviään hoitaessa saamiaan luottamuksellisia tietoja muille henkilöille tai viranomaisille, paitsi sellaisessa tiivistetyssä tai yhteen kootussa muodossa, josta ei voida tunnistaa yksittäisiä lisäeläkelaitoksia, sanotun kuitenkaan rajoittamatta menettelyä rikosoikeuden piiriin kuuluvien tapausten osalta.

2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, jos eläkejärjestelmä on purkumenettelyn kohteena, jäsenvaltiot voivat sallia, että luottamuksellisia tietoja luovutetaan siviili- tai kauppaoikeudellisessa menettelyssä.

53 artikla

Luottamuksellisten tietojen käyttö

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset, jotka saavat luottamuksellisia tietoja tämän direktiivin nojalla, käyttävät näitä tietoja ainoastaan tehtäviensä hoidossa sekä

- a) tarkastaakseen, että lisäeläkelaitokset täyttävät ammatillisia lisäeläkkeitä koskevan liiketoiminnan aloittamista koskevat edellytykset ennen toimintansa aloittamista;
- b) helpottaakseen lisäeläkelaitosten toiminnan seurantaan, mukaan lukien vakuutusteknisen vastuuvelan, vakavaraisuuden, hallintojärjestelmän ja jäsenille ja etuudensaajille toimitettujen tietojen seuranta;
- c) määrätäksään korjaavia toimenpiteitä, hallinnolliset seuraamukset mukaan lukien;
- d) julkistaakseen kansallisen oikeuden sallimissa rajoissa kaikkia yksittäisiä lisäeläkelaitoksia koskevat keskeiset tulosindikaattorit, joista voi olla hyötyä jäsenille ja etuudensaajille, kun he tekevät eläkettään koskevia talouspäätöksiä;
- e) valittaessaan toimivaltaisten viranomaisten päätöksistä, jotka on tehty sellaisten säännösten mukaisesti, joilla tämä direktiivi saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä;
- f) toimiakseen tuomioistuinmenettelyissä, jotka koskevat säännöksiä, joilla tämä direktiivi pannaan täytäntöön.

54 artikla

Euroopan parlamentin tutkintaoikeus

Edellä olevat 52 ja 53 artikla eivät vaikuta Euroopan parlamentille Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 226 artiklassa annettuun tutkintaoikeuteen.

55 artikla

Tietojenvaihto viranomaisten kesken

1. Se, mitä 52 ja 53 artiklassa säädetään, ei estä
 - a) tietojenvaihtoa samassa jäsenvaltiossa valvontatehtäviään hoitavien eri toimivaltaisten viranomaisten välillä;
 - b) tietojenvaihtoa eri jäsenvaltioissa valvontatehtäviään hoitavien eri toimivaltaisten viranomaisten välillä;
 - c) tietojenvaihtoa valvontatehtäviään hoitavien toimivaltaisten viranomaisten ja minkä tahansa seuraavien, samassa jäsenvaltiossa toimivien tahojen välillä:
 - i) rahoitusalan yhteisöjen ja muiden rahoituslaitosten valvonnasta vastaavat viranomaiset ja rahoitusmarkkinoiden valvonnasta vastaavat viranomaiset;
 - ii) viranomaiset tai elimet, joiden vastuulla on ylläpitää rahoitusjärjestelmän vakautta jäsenvaltioissa makrotason vakautta koskevien sääntöjen avulla;

- iii) eläkejärjestelmän purkamiseen ja muihin vastaaviin menettelyihin osallistuvat elimet;
 - iv) uudelleenjärjestelyelimet tai -viranomaiset, jotka pyrkivät säilyttämään rahoitusjärjestelmän vakauden;
 - v) lisäeläkelaitosten, vakuutusyriyten ja muiden rahoituslaitosten lakisääteisen tilintarkastuksen suorittamisesta vastuussa olevat henkilöt;
- d) sellaisten tietojen luovuttamista eläkejärjestelmän purkamista hoitaville elimille, jotka ovat välttämättömiä niiden tehtävien hoitamiseksi.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettujen viranomaisten, elinten ja henkilöiden vastaanottamiin tietoihin on sovellettava 52 artiklassa säädettyjä salassapitovelvollisuutta koskevia sääntöjä.
3. Se, mitä 52 ja 53 artiklassa säädetään, ei estä jäsenvaltioita sallimasta tietojenvaihtoa toimivaltaisten viranomaisten ja seuraavien tahojen välillä:
- a) viranomaiset, jotka ovat vastuussa eläkejärjestelmien purkamiseen sekä muihin vastaaviin menettelyihin osallistuvien elinten valvonnasta;
 - b) viranomaiset, jotka ovat vastuussa lisäeläkelaitosten, vakuutusyriyten ja muiden rahoituslaitosten lakisääteisiä tilintarkastuksia suorittavien henkilöiden valvonnasta;
 - c) lisäeläkelaitosten riippumattomat vakuutusmatemaatikot, jotka suorittavat näiden lisäeläkelaitosten valvontaa, ja näiden vakuutusmatemaatikkojen valvonnasta vastuussa olevat elimet.

56 artikla

*Tietojen toimittaminen keskuspankeille,
rahapoliittisille viranomaisille, Euroopan valvontaviranomaisille ja
Euroopan järjestelmäriskikomitealle*

1. Edellä olevissa 52 ja 53 artiklassa ei estetä toimivaltaista viranomaista toimittamasta tietoja seuraaville tahoille niiden tehtävien hoitamiseksi:
 - a) keskuspankit ja muut elimet, jotka hoitavat vastaavaa tehtävää rahapoliittisina viranomaisina;
 - b) tapauksen mukaan muut maksujärjestelmien valvonnasta vastaavat viranomaiset;
 - c) Euroopan järjestelmäriskikomitea, vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1093/2010¹ perustettu Euroopan valvontaviranomainen (Euroopan pankkiviranomainen) ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1095/2010² perustettu Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen).

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EU) N:o 1093/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/78/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 12).

² Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EU) N:o 1095/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/77/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 84).

2. Se, mitä 55–58 artiklassa säädetään, ei estä 1 kohdan a, b ja c alakohdassa tarkoitettuja viranomaisia tai elimiä toimittamasta toimivaltaisille viranomaisille tietoja, joita ne saattavat tarvita 53 artiklassa mainittuihin tarkoituksiin.
3. Edellä olevien 1 ja 2 kohdan mukaisesti saatuihin tietoihin sovelletaan vähintään tässä direktiivissä säädettyjä salassapitovaatimuksia vastaavia vaatimuksia.

57 artikla

Tietojen luovuttaminen rahoituslainsäädännöstä vastaaville hallintoyksiköille

1. Se, mitä 52 artiklan 1 kohdassa, 53 artiklassa ja 58 artiklan 1 kohdassa säädetään, ei estä jäsenvaltioita sallimasta luottamuksellisten tietojen luovuttamista toimivaltaisten viranomaisten ja muiden sellaisten jäsenvaltioiden keskushallinnon yksiköiden välillä, jotka vastaavat lisäeläkelaitosten, luottolaitosten, rahoituslaitosten, sijoituspalveluyritysten ja vakuutusyritysten valvontaa koskevan lainsäädännön täytäntöönpanosta tai näiden yksiköiden toimeksiannosta toimiville tarkastajille.

Näitä tietoja voidaan luovuttaa ainoastaan, kun se on tarpeellista vakavaraisuusvalvonnan ja lisäeläkelaitosten kriisien estämisen ja ratkaisemisen kannalta. Henkilöiden, joilla on pääsy tietoihin, on noudatettava salassapitovaatimuksia, jotka ovat vähintään tässä direktiivissä säädettyjä vastaavat, sanotun kuitenkin rajoittamatta tämän artiklan 2 kohdan soveltamista. Jäsenvaltioiden on kuitenkin säädettävä, että 55 artiklan nojalla saatuja tietoja sekä paikalla tehdyissä tarkastuksissa saatuja tietoja voidaan luovuttaa ainoastaan, jos siihen on saatu nimenomainen suostumus toimivaltaiselta viranomaiselta, jolta tiedot ovat lähtöisin, tai sen jäsenvaltion toimivaltaiselta viranomaiselta, jossa paikalla tehtävä tarkastus on tehty.

2. Jäsenvaltiot voivat sallia, että lisäeläkelaitosten vakavaraisuusvalvontaa koskevia luottamuksellisia tietoja luovutetaan asianomaisen jäsenvaltion parlamentaarisille tutkintavaliokunnille ja tilintarkastustuomioistuimille sekä muille asianomaisessa jäsenvaltiossa tutkinnasta vastaaville elimille, kun kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:
- a) elimillä on kansallisen oikeuden mukainen tehtävä tutkia tai tarkastaa sellaisten viranomaisten toimet, jotka vastaavat lisäeläkelaitosten valvonnasta tai tällaista valvontaa koskevasta lainsäädännöstä;
 - b) tiedot ovat ehdottoman välttämättömiä a alakohdassa tarkoitetun tehtävän suorittamiseksi;
 - c) henkilöitä, joilla on pääsy tietoihin, koskevat kansallisen oikeuden mukaiset salassapitovaatimukset, jotka ovat vähintään tässä direktiivissä säädettyjä vastaavat;
 - d) jos tiedot ovat lähtöisin toisesta jäsenvaltiosta, niitä ei saa luovuttaa ilman tiedot antaneiden toimivaltaisten viranomaisten nimenomaista suostumusta, ja ne on luovutettava ainoastaan niihin tarkoituksiin, joita varten viranomaiset ovat antaneet suostumuksensa.

58 artikla

Tietojenvaihtoa koskevat edellytykset

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä 55 artiklan mukaisessa tietojenvaihdossa, 56 artiklan mukaisessa tietojen toimittamisessa ja 57 artiklan mukaisessa tietojen luovuttamisessa, että vähintään seuraavat edellytykset täyttyvät:
- a) tietojen vaihdon, toimittamisen ja luovuttamisen tarkoituksena on valvonnan harjoittaminen;

- b) saatuja tietoja koskee 52 artiklassa säädetty salassapitovelvollisuus;
- c) jos tiedot ovat lähtöisin toisesta jäsenvaltiosta, ne saa luovuttaa ainoastaan sen toimivaltaisen viranomaisen nimenomaisella suostumuksella, jolta tiedot ovat lähtöisin, ja ne on luovutettava ainoastaan niihin tarkoituksiin, joita varten kyseinen viranomainen on antanut suostumuksensa.

2. Se, mitä 53 artiklassa säädetään, ei estä jäsenvaltioita sallimasta rahoitusjärjestelmän vakauden ja eheyden lujittamiseksi tietojenvaihtoa toimivaltaisten viranomaisten ja niiden viranomaisten tai elinten kesken, jotka ovat vastuussa rahoittaviin yrityksiin sovellettavan yhtiöoikeuden noudattamisen seurannasta ja rikkomusten tutkinnasta.

Ensimmäistä alakohtaa soveltavien jäsenvaltioiden on edellytettävä, että vähintään seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) tiedot on tarkoitettu käytettäväksi seurantatehtävissä sekä 57 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitetuissa tutkinta- ja tarkastustehtävissä;
- b) saatuja tietoja koskee 52 artiklassa säädetty salassapitovelvollisuus;
- c) jos tiedot ovat lähtöisin toisesta jäsenvaltiosta, ne saa luovuttaa ainoastaan sen toimivaltaisen viranomaisen nimenomaisella suostumuksella, jolta tiedot ovat lähtöisin, ja ne on luovutettava ainoastaan niihin tarkoituksiin, joita varten kyseinen viranomainen on antanut suostumuksensa.

3. Jos 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut viranomaiset tai elimet turvautuvat jäsenvaltiossa seuranta- tai tutkimustehtäviensä hoitamisessa sellaisiin henkilöihin, jotka erityispätevyytensä vuoksi on nimetty näihin tehtäviin ja jotka eivät ole julkisen sektorin palveluksessa, sovelletaan 57 artiklan 2 kohdassa säädettyä mahdollisuutta vaihtaa tietoja.

59 artikla

Vakavaraisuutta koskevat kansalliset säännökset

1. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle sellaisiin ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin sovellettavat vakavaraisuutta koskevat kansalliset säännökset, joita 11 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu eläkejärjestelmien järjestämistä koskeva kansallinen sosiaali- ja työoikeus ei koske.
2. Jäsenvaltioiden on saatettava nämä tiedot ajan tasalle säännöllisesti ja vähintään kahden vuoden välein, ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen julkistaa nämä tiedot verkkosivustollaan.

VI OSASTO

LOPPUSÄÄNNÖKSET

60 artikla

Jäsenvaltioiden, komission ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen välinen yhteistyö

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava sopivalla tavalla tämän direktiivin yhdenmukainen soveltaminen säännöllisen tietojen ja kokemusten vaihdon avulla tämän alan parhaiden käytäntöjen ja tiiviimmän yhteistyön kehittämiseksi, tapauksen mukaan työmarkkinaosapuolten osallistumisen mahdollistaen, jotta vältetään kilpailun vääristyminen ja luodaan tarvittavat edellytykset ongelmattomalle rajatylittävälle jäsenyydelle.
2. Komission ja jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on tehtävä tiivistä yhteistyötä lisäeläkelaitosten toiminnan valvonnan helpottamiseksi.
3. Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on tätä direktiiviä sovellettaessa tehtävä yhteistyötä vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen kanssa asetuksen (EU) N:o 1094/2010 mukaisesti ja asetuksen (EU) N:o 1094/2010 35 artiklan mukaisesti toimitettava viipymättä vakuutus ja lisäeläkeviranomaiselle kaikki tiedot, jota tämä tarvitsee tämän direktiivin ja mainitun asetuksen mukaisten tehtäviensä suorittamiseksi.
4. Kunkin jäsenvaltion on ilmoitettava komissiolle ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle kaikista merkittävistä vaikeuksista, jotka aiheutuvat tämän direktiivin soveltamisesta. Komission, vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen sekä kyseisten jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on tutkittava nämä vaikeudet mahdollisimman nopeasti sopivan ratkaisun löytämiseksi.

61 artikla
Henkilötietojen käsittely

Lisäeläkelaitosten ja toimivaltaisten viranomaisten on suorittaessaan tehtäviään tämän direktiivin puitteissa käsiteltävä henkilötietoja asetuksen (EU) 2016/679 mukaisesti. vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen noudattaa asetusta (EY) N:o 45/2001 henkilötietojen käsittelyssä, jota se suorittaa tämän direktiivin puitteissa.

62 artikla
Arviointi ja uudelleentarkastelu

1. Komissio tarkastelee viimeistään ... päivänä ...kuuta ... [kuusi vuotta tämän direktiivin voimaantulopäivästä] tätä direktiiviä ja raportoi sen täytäntöönpanosta ja vaikuttavuudesta Euroopan parlamentille ja neuvostolle.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettussa tarkastelussa keskitytään erityisesti
 - a) tämän direktiivin asianmukaisuuteen varovaisuusperiaatteen ja hallintotavan kannalta;
 - b) rajatylittävään toimintaan;
 - c) tämän direktiivin soveltamisesta saatuihin kokemuksiin ja sen vaikutukseen lisäeläkelaitosten vakauteen;
 - d) eläke-etuusotteeseen.

63 artikla
Direktiivin 2009/138/EY muuttaminen

Muutetaan direktiivi 2009/138/EY seuraavasti:

1) Korvataan 13 artiklan 7 kohta seuraavasti:

"7) "jälleenvakuutuksella" tai "jälleenvakuutustoiminnalla" jotain seuraavista toiminnoista:

- a) toimintaa, jossa on kyse sellaisten riskien hyväksymisestä, jotka vakuutusyrittäjä tai kolmannen maan vakuutusyrittäjä tai muu jälleenvakuutusyrittäjä tai kolmannen maan jälleenvakuutusyrittäjä on luovuttanut;
- b) kun on kyse Lloyd's-nimisestä vakuutuksenantajien yhteenliittymästä, toimintaa, jossa muu vakuutus- tai jälleenvakuutusyrittäjä kuin vakuutuksenantajien yhteenliittymä Lloyd's hyväksyy Lloyd'sin jäsenen luovuttamia riskejä; tai
- c) jälleenvakuutusyrittäjän Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) .../....⁺ [IORP II] soveltamisalaan kuuluvalla laitoksella tarjottavaa suojaa;

* Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) .../..., annettu päivänä ...kuuta ..., ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta (EYVL L..., s....).";

⁺ Virallinen lehti: lisätään tekstiin asiakirjassa PE-CONS 35/16(2014/0091(COD)) olevan direktiivin numero ja lisätään alaviitteeseen kyseisen direktiivin numero, nimi, päivämäärä ja julkaisuviite.

2) Korvataan 308 b artiklan 15 kohta seuraavasti:

"15. Jos kotijäsenvaltiot tämän direktiivin tullessa voimaan sovelsivat direktiivin (EU) .../...⁺ 4 artiklassa tarkoitettuja säännöksiä, ne voivat jatkaa 31 päivänä joulukuuta 2022 päättyvän siirtymäkauden ajan sellaisten lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten soveltamista, jotka ne ovat antaneet direktiivin 2002/83/EY 1–19 artiklan, 27–30 artiklan, 32–35 artiklan ja 37–67 artiklan, sellaisena kuin ne ovat voimassa 31 päivänä joulukuuta 2015, noudattamiseksi.

Jos kotijäsenvaltio jatkaa tällaisten lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten soveltamista, kyseisen kotijäsenvaltion vakuutusyriytysten on laskettava vakavaraisuuspääomavaatimuksensa seuraavien erien summana:

- a) vakuutusyriytysten vakuutustoimintaa koskeva nimellinen vakavaraisuuspääomavaatimus, joka on laskettu ilman ammatillisia lisäeläkkeitä koskevaa liiketoimintaa direktiivin (EU) .../...⁺ 4 artiklan mukaisesti;
- b) ammatillisia lisäeläkkeitä koskevaa liiketoimintaa koskeva solvenssimarginaali, joka on laskettu direktiivin 2002/83/EY 28 artiklan noudattamiseksi annettujen lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten mukaisesti.

⁺ Virallinen lehti: lisätään tekstiin asiakirjassa PE-CONS 35/16 (2014/0091(COD)) olevan direktiivin numero.

Komissio antaa viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2017 Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen siitä, olisiko ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua määräaikaä jatettava, ottaen huomioon tämän direktiivin johdosta unionin tai kansalliseen lainsäädäntöön tehdyt muutokset."

64 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään ... päivänä ...kuuta ... [24 kuukauden kuluttua direktiivin voimaantulopäivästä]. Niiden on viipymättä toimitettava nämä säännökset kirjallisina komissiolle.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne julkaistaan virallisesti. Niissä on myös mainittava, että voimassa olevissa laeissa, asetuksissa ja hallinnollisissa määräyksissä olevat viittaukset tällä direktiivillä kumottuihin direktiiveihin on katsottava viittauksiksi tähän direktiiviin. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset ja maininta tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

65 artikla

Kumoaminen

Kumotaan ... [24 kuukautta tämän direktiivin voimaatulopäivästä] direktiivi 2003/41/EY, sellaisena kuin se on muutettuna liitteessä I olevassa A osassa mainituilla direktiiveillä, sanotun kuitenkaan vaikuttamatta jäsenvaltioiden velvollisuuteen noudattaa liitteessä I olevassa B osassa olevia määräaikoja, joiden kuluessa niiden on saatettava siinä mainitut direktiivit osaksi kansallista lainsäädäntöä, ja tuossa osassa mainittuja soveltamispäiviä.

Viittauksia kumottuun direktiiviin 2003/41/EY pidetään viittauksina tähän direktiiviin liitteessä II olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.

66 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

67 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Strasbourgissa

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

LIITE I

A osa

Kumottu direktiivi ja luettelo sen muutoksista
(65 artiklassa tarkoitettu)

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2003/41/EY (EUVL L 235, 23.9.2003, s. 10)	
Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/138/EY (EUVL L 335, 17.12.2009, s. 1)	Vain 303 artikla
Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2010/78/EU (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 120)	Vain 4 artikla
Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/61/EU (EUVL L 174, 1.7.2011, s.1)	Vain 62 artikla
Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/14/EU (EUVL L 145, 31.5.2013, s. 1)	Vain 1 artikla

B osa

Määräajat saattamiselle osaksi kansallista lainsäädäntöä ja soveltamiselle
(65 artiklassa tarkoitettu)

Direktiivi	Määräpäivä saattamiselle osaksi kansallista lainsäädäntöä	Soveltamispäivä
2003/41/EY	23.9.2005	23.9.2005
2009/138/EY	31.3.2015	1.1.2016
2010/78/EU	31.12.2011	31.12.2011
2011/61/EU	22.7.2013	22.7.2013
2013/14/EU	21.12.2014	21.12.2014

LIITE II

Vastaavuustaulukko

Direktiivi 2003/41/EY	Tämä direktiivi
1 artikla	1 artikla
2 artikla	2 artikla
3 artikla	3 artikla
4 artikla	4 artikla
5 artikla	5 artikla
6 artiklan a alakohta	6 artiklan 1 kohta
6 artiklan b alakohta	6 artiklan 2 kohta
6 artiklan c alakohta	6 artiklan 3 kohta
6 artiklan d alakohta	6 artiklan 4 kohta
6 artiklan e alakohta	6 artiklan 5 kohta
6 artiklan f alakohta	6 artiklan 6 kohta
	6 artiklan 7 kohta
6 artiklan g alakohta	6 artiklan 8 kohta
6 artiklan h alakohta	6 artiklan 9 kohta
6 artiklan i alakohta	6 artiklan 10 kohta
6 artiklan j alakohta	6 artiklan 11 kohta
	6 artiklan 12–19 kohta
7 artikla	7 artikla
8 artikla	8 artikla
9 artiklan 1 kohdan a alakohta	9 artikla
9 artiklan 1 kohdan c alakohta	10 artiklan 1 kohdan a alakohta
9 artiklan 1 kohdan e alakohta	10 artiklan 1 kohdan b alakohta
9 artiklan 2 kohta	10 artiklan 2 kohta
20 artikla ja 9 artiklan 5 kohta	11 artikla
	12 artikla

Direktiivi 2003/41/EY	Tämä direktiivi
15 artiklan 1–5 kohta	13 artiklan 1–5 kohta
15 artiklan 6 kohta	
16 artikla	14 artikla
17 artikla	15 artikla
17 a artiklan 1–4 kohta	16 artiklan 1–4 kohta
17 a artiklan 5 kohta	
17 b artikla	17 artikla
17 c artikla	
17 d artikla	18 artikla
18 artikla	19 artikla
	20 artikla
	21 artikla
9 artiklan 1 kohdan b alakohta	22 artiklan 1 kohta
	22 artiklan 2–7 kohta
	23 artikla
	24 artikla
	25 artikla
	26 artikla
	27 artikla
	28 artikla
10 artikla	29 artikla
12 artikla	30 artikla
9 artiklan 4 kohta	31 artiklan 1 kohta
	31 artiklan 2–7 kohta
19 artiklan 1 kohta	32 artikla
19 artiklan 2 kohdan toinen alakohta	33 artiklan 1 kohta
	33 artiklan 2 kohta

Direktiivi 2003/41/EY	Tämä direktiivi
19 artiklan 2 kohdan ensimmäinen alakohta	33 artiklan 3 kohta
19 artiklan 3 kohta	33 artiklan 4 kohta
	33 artiklan 5–8 kohta
	34 artiklaa
	35 artikla
	36 artikla
9 artiklan 1 kohdan f alakohta	37 artiklan 1 kohta
11 artiklan 4 kohdan c alakohta	37 artiklan 2 kohta
11 artiklan 2 kohdan b alakohta	37 artiklan 3 kohta
	37 artiklan 4 kohta
	38 artikla
	39 artikla
	40 artiklan 1 kohdan a–c alakohta
11 artiklan 4 kohdan b alakohta	40 artiklan 1 kohdan d alakohta
	40 artiklan 2 kohta
	41 artikla
	42 artikla
11 artiklan 5 kohta	43 artikla
11 artiklan 2 kohdan a alakohta	44 artiklan a alakohta
11 artiklan 3 kohta	44 artiklan b alakohta
	44 artiklan c alakohta
	45 artikla
	46 artikla
	47 artikla
14 artiklan 1 kohta	48 artiklan 1 kohta
14 artiklan 2 kohdan ensimmäinen alakohta	48 artiklan 2 kohta
	48 artiklan 3–5 kohta

Direktiivi 2003/41/EY	Tämä direktiivi
14 artiklan 2 kohdan toinen alakohta	48 artiklan 6 kohta
14 artiklan 3–5 kohta	48 artiklan 7–9 kohta
	49 artikla
13 artiklan 1 kohta	50 artikla
13 artiklan 2 kohta	
	51 artikla
	52 artikla
	53 artikla
	54 artikla
	55 artikla
	56 artikla
	57 artikla
	58 artikla
20 artiklan 11 kohdan ensimmäinen alakohta	59 artiklan 1 kohta
20 artiklan 11 kohdan toinen alakohta	59 artiklan 2 kohta
20 artiklan 11 kohdan kolmas ja neljäs alakohta	
21 artikla	60 artikla
	61 artikla
	62 artikla
	63 artikla
22 artikla	64 artikla
	65 artikla
	66 artikla
	67 artikla